Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr.Nr. 1—2. Warszawa, dnia 15 stycznia 1931 r. Rok XIII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną zł 0,90, poleconą 1 zł 40 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. Redakcji Min. Sk. 751-67, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 36.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

północnej cesarza Ferdynanda na obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej. **23.** Komunikat Ministerstwa Skarbu o wypuszczeniu III-ej Serji Premjowej Pożyczki Dolarowej. **24.** Tabela urzędowa zamortyzowanych w dniu 2 stycznia 1931 r. obligacyj 5% Państwowej Pożyczki Konwersyjnej z roku 1924, na podstawie art. 2 Rozp. Prezydenta R. P. z dnia 17.IX. 1926 r. (Dz. Ust. Nr. 96, poz. 561).

Wiadomości nieurzędowe.

Przepisy ogólne.

1.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 grudnia 1930 roku

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932) ustalam na miesiąc styczeń 1931 roku wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

W z. Kierownika Ministerstwa Skarbu:

(—) *Starzyński*.
Podsekretarz Stanu.

(Monitor Polski z dnia 30 grudnia 1930 r. Nr. 299, poz. 421).

2.

ROZPORZĄDZENIE

z dnia 18 listopada 1930 r.

wydane przez Ministrów: Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa, Komunikacji, Robót Publicznych, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Poczt i Telegrafów, — a co do §§ 4 — 6 przez Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych i Spraw Wewnętrznych, co do §§ 16 — 20 przez Ministra Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, co do §§ 23 — 25 przez Ministra Rolnictwa w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych, co do § 78 przez Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu, co do §§ 99 — 106 przez MinistraKomunikacji w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych, co do § 111 przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa, co do §§ 124 — 127 przez Ministrów: Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa, Komunikacji i Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, — a zawierające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 sierpnia 1927 r. o rzeczowych świadczeniach wojennych.

Na podstawie art. 5 ust. 2, art. 6 pkt. 2 i 6, art. 9 ust. 2, art. 16 ust. 1, art. 42 ust. 2, art. 50 ust. ost., art. 52 ust. 2, art. 62, ust. ost., art. 83 ust. 2, art. 84 ust. ost. i art. 99 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26-go sierpnia 1927 r. o rzeczowych świadczeniach wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 687) zarządza się co następuje:

Do art. 1.

§ 1. Przedmiotem rzeczowych świadczeń wojennych mogą być również części składowe rzeczy ruchomych lub nieruchomych oraz przynależności.

Gdyby jednak świadczenie części składowej lub przynależności mogło spowodować całkowitą i trwałą nieużywalność odnośnej rzeczy ruchomej lub nieruchomej, a nieużywalności takiej nie dało się usunąć inaczej, jak kosztem przewyższającym znacznie wartość tej części składowej lub przynależności, bliskim wartości całej rzeczy ruchomej lub nieruchomej, należy objąć świadczeniem całą odnośną rzecz ruchomą lub nieruchomą.

§ 2. Przedmiotem rzeczowych świadczeń wojennych mogą być również wytwory pracy bez względu na stadjum produkcji, oraz przedmioty pomocnicze dla ich produkcji (rysunki, modele i t. p.).

§3. Przez podporządkowanie poszczególnych osób fizycznych lub prawnych żądaniom uprawnionych do tego władz w zakresie wykonywania przez te osoby ich praw majątkowych lub korzystania przez nie z tych praw, należy rozumieć również wystosowanie żądań w zakresie produkcji i działalności przemysłowo - gospodarczej.

Do art. 5.

§ 4. Nie może być przedmiotem rzeczowych świadczeń wojennych:

a) mianowanie osób korzystających z praw eksterytorjalności na podstawie prawa międzynarodowego,
b) położone w Państwie Polskiem mienie państwa obcego, nie będącego w stanie wojennym z Państwem Polskiem,
c) mienie konsulów i urzędników konsularnych państwa nie będącego w stanie wojennym z Państwem Polskiem, o ile nie są oni obywatelami polskimi,
d) mienie członków komisyj międzynarodowych lub trybunałów międzynarodowych, urzędujących lub znajdujących się w Państwie Polskiem, o ile nie są oni obywatelami polskimi,
e) mienie wyłączone z pod obowiązku rzeczowych świadczeń wejennych na podstawie konwencyj międzynarodowych, wiążących Państwo Polskie.

§ 5. Z chwilą powstania warunków, wymienionych w ust. 1 art. 1, Minister Spraw Zagranicznych podaje do wiadomości władz, o których mowa w art. 16, wykazy osób wyliczonych w punktach a), c) i d) § 4, tudzież jakie i czyje mienie nie może być przedmiotem rzeczowych świadczeń wojennych stosownie do postanowienia punktu e) § 4.

§ 6. Postanowienia punktów c) i d) § 4 nie wykluczają stosowania zasady odwetu.

O tem, czy zasada odwetu ma być stosowana, rozstrzyga w każdym wypadku Minister Spraw Zagranicznych, powiadamiając o swej decyzji bezzwłocznie władze, o których mowa w art. 16.

Do art. 6 pkt. 1.

§ 7. Z chwilą powstania warunków, wymienionych w ust. 1 art. 1, Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego podaje do wiadomości władz, o których mowa w art. 16, wykaz uznanych w Państwie wyznań religijnych.

Do art. 6 pkt. 2.

§ 8. Za mające charakter publiczny muzea, przybytki sztuki, bibljoteki i zbiory naukowe i artystyczne należy uważać te wszystkie muzea, przybytki sztuki, bibljoteki i zbiory z zakresu sztuki, kultury i przyrody, które są własnością:

a) Państwa, samorządu i innych korporacyj publiczno-prawnych lub instytucyj i stowarzyszeń posiadających osobowość prawną, albo
b) osób prywatnych, o ile są udostępnione dla publiczności lub badań naukowych.

§ 9. Urzędy wojewódzkie, jako władze konserwatorskie, sporządzą już w czasie pokoju i będą uzupełniały zgodnie z bieżącym stanem wykazy muzeów, przybytków sztuki, bibljotek i zbiorów z zakresu sztuki, kultury i przyrody (§ 8).

Interesowani mogą zgłaszać muzea, przybytki sztuki, bibljoteki i zbiory z zakresu sztuki, kultury i przyrody (§ 8) do powyższych wykazów.

O umieszczeniu muzeum, przybytku sztuki, bibljoteki i zbioru z zakresu sztuki, kultury i przyrody (§ 8) w wykazie należy interesowanych powiadomić. Zawiadomienie takie jest dowodem wyłączenia muzeum, przybytku sztuki, bibljoteki i zbioru z zakresu sztuki, kultury i przyrody (§ 8) z pod obowiązku rzeczowych świadczeń wojennych.

Od odmownego załatwienia zgłoszenia przysługuje interesowanemu odwołanie do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w terminie 14-dniowym od dnia zawiadomienia o odmowie.

§ 10. Z chwilą powstania warunków, wymienionych w ust. 1 art. 1, Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego podaje wykazy (§ 9) do wiadomości władz, o których mowa w art. 16.

§ 11. Dowodem wyłączenia z pod obowiązku rzeczowych świadczeń wojennych prywatnych zbiorów przedmiotów sztuki i zabytków kultury, tudzież poszczególnych przedmiotów sztuki i zabytków kultury, nieudostępnionych dla publiczności lub badań naukowych, jest orzeczenie urzędu wojewódzkiego jako władzy konserwatorskiej, stwierdzające wartość zabytkową poszczególnych przedmiotów lub zbioru.

Do art. 6 pkt. 3.

§ 12. Za instytucje i zakłady naukowo-doświadczalne należy uważać tak państwowe i samorządowe, jak i będące własnością instytucyj i towarzystw naukowych oraz osób prywatnych: instytuty i pracownie naukowe (samoistne lub istniejące przy wyższych zakładach naukowych), ogrody botaniczne i zoologiczne, stacje doświadczalne i inne zakłady o charakterze naukowo-doświadczalnym.

§ 13. Wykazy instytucyj i zakładów naukowo-doświadczalnych, podlegających zupełnemu wyłączeniu, jako też wykazy instytucyj i zakładów naukowo-doświadczalnych, podlegających ograniczonemu wyłączeniu z pod obowiązku rzeczowych świadczeń wojennych, ułożą zainteresowane ministerstwa w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych i będą uzupełniały je zgodnie z bieżącym stanem — również w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych.

Interesowani mogą zgłaszać powyższe instytucje i zakłady naukowo-doświadczalne do wymienionych wyżej wykazów.

O zamieszczeniu instytucji lub zakładu w jednym z wykazów decyduje zainteresowany minister w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych wedle swobodnej oceny i powiadamia o tem odnośną instytucję lub zakład. Zawiadomienie takie jest dowodem zupełnego lub ograniczonego wyłączenia z pod obowiązku świadczeń wojennych.

§ 14. Z chwilą powstania warunków, przewidzianych w ust. 1 art. 1 wykazy przewidziane w § 13 będą podane do wiadomości władz, o których mowa w art. 16.

Do art. 6 pkt. 4.

§ 15. Przedmiotem rzeczowych świadczeń wojennych nie mogą być rzeczy nieruchome i ruchome kolei prywatnych użytku publicznego, eksploatowanych przez Zarząd Kolei Państwowych na rachunek Skarbu Państwa.

Do art. 6 pkt. 6.

§ 16. Za gospodarstwa względnie części gospodarstw posiadające szczególne znaczenie dla kultury rolnej, ogrodowej, leśnej, hodowlanej lub rybnej, które mogą być wyłączone z pod obowiązku świadczeń wojennych, o ile znajdują się poza obszarem wojennym, uważa się:

a) gospodarstwa hodowlano-nasienne (§ 80 pkt. a) w zakresie produkcji elity nasion i zbóż oryginalnych oraz budowle, urządzenia i inne środki produkcji, niezbędne do prowadzenia takich gospodarstw w powyższym zakresie;
b) wylęgarnie ryb, punkty zarybieniowe, stawy wycierowe i narybkowe wraz z obsadą, znajdującą się w tych objektach (narybek, wycier, selekty, tarlaki, ikra);

c) szkółki drzew owocowych i leśnych oraz innych drzew użytkowych;
d) części gospodarstw posiadające szczególne znaczenie dla hodowli zwierząt, wymienionych w § 20 pkt. a), b), c), d), f), g), a w szczególności urządzenia niezbędne dla hodowli tych zwierząt.

§ 17. Ministerstwo Rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych ułoży wykazy gospodarstw i części gospodarstw (§ 16), posiadających szczególne znaczenie dla kultury rolnej, ogrodowej, leśnej, hodowlanej lub rybnej i wymagających z tego powodu wyłączenia z pod obowiązku rzeczowych świadczeń wojennych.

Wykazy powyższe będą utrzymywane w stanie aktualności.

§ 18. Zamieszczenie gospodarstwa lub części gospodarstwa (§ 16) w powyższych wykazach następuje na podstawie swobodnej oceny, z urzędu albo na prośbę interesowanego, zaopinjowaną przez właściwą miejscową izbę rolniczą lub organizację społeczno-rolniczą uznaną przez Ministerstwo Rolnictwa.

O zamieszczeniu w wykazie zawiadamia Ministerstwo Rolnictwa zainteresowanego. Zawiadomienie o zamieszczeniu w wykazie jest dowodem wyłączenia gospodarstwa lub części gospodarstwa z pod obowiązku rzeczowych świadczeń wojennych, jak długo dotyczące gospodarstwa znajdują się poza obszarem wojennym.

§ 19. Z chwilą powstania warunków przewidzianych w ust. 1 art. 1, Ministerstwo Rolnictwa podaje powyższe wykazy (§ 17) do wiadomości władz, o których mowa w art. 16.

§ 20. Nie mogą być przedmiotem rzeczowych świadczeń wojennych znajdujące się poza obszarem wojennym:
a) ogiery i klacze krwi angielskiej, oraz ogiery i klacze innych ras fizjologicznie czystego pochodzenia, o ile okoliczności te zostaną stwierdzone zaświadczeniem, wystawionem przez Ministerstwo Rolnictwa o wpisaniu konia do polskiej księgi stadnej koni pełnej krwi angielskiej, polskiej księgi stadnej koni wysokiej półkrwi angielskiej lub polskiej księgi stadnej koni arabskich;
b) klacze zarodowe, o ile okoliczność ta zostanie stwierdzona świadectwem zarejestrowania, wystawionem przez organizacje społeczno-rolnicze i izby rolnicze, wymienione w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa z dnia 9 października 1926 r. w sprawie rejestracji klaczy zarodowych (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 608);
c) ogiery licencjonowane, o ile okoliczność ta zostanie stwierdzona świadectwem uznania, wystawionem stosownie do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 10 lipca 1925 r. o wykonywaniu nadzoru państwowego nad ogierami (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 511);
d) klacze wysokoźrebne i klacze ze źrebiętami w wieku do 3 miesięcy, o ile okoliczności te zostaną stwierdzone zaświadczeniem właściwego urzędu gminnego względnie magistratu;
e) zwierzęta pracujące w kopalniach stale pod ziemią, o ile okoliczność ta zostanie stwierdzona zaświadczeniem właściwego okręgowego urzędu górniczego;
f) buhaje, uznane za odpowiednie do celów hodowlanych stosownie do ustawy z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 868);
g) zarodowe bydło i zarodowa trzoda chlewna, zapisane do ksiąg rodowodowych, prowadzonych przez izby rolnicze lub organizacje społeczno-rolnicze, uznane przez Ministerstwo Rolnictwa;
h) owce — dopóki w danem gospodarstwie nie wybrano tytułem świadczeń wojennych bydła rogatego i trzody chlewnej, podlegających świadczeniom;
i) konie, stanowiące własność prywatną, a przeznaczone do przewożenia poczty i materjałów technicznych, potrzebnych dla służby telegraficzno-telefonicznej, na podstawie umowy zawartej z zarządem pocztowym, jeżeli istnienie takiej umowy stwierdzono dokumentem pisemnym, potwierdzonym przez właściwą dyrekcję poczt i telegrafów;
j) konie, stanowiące własność prywatną, przeznaczone do budowy i utrzymania dróg publicznych i mostów, jeżeli okoliczność powyższa stwierdzona zostanie przez powiatową władzę administracji ogólnej wydaniem odpowiedniego poświadczenia. Poświadczenie to zastąpione być może przez nakaz wydany na podstawie art. 6 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 października 1927 r. o dostarczaniu środków przewozowych dla wykonywania budowy i utrzymania dróg publicznych i mostów (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 846).

§ 21. Ministrowie: Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami oznaczą w razie potrzeby datę, od której zwierzęta wymienione w § 20 pkt. h) — j) przestaną być wyłączone z pod obowiązku rzeczowych świadczeń wojennych.

§ 22. Zwierzęta pociągowe (art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa — Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 859) niżej 4 lat życia są wyłączone z pod obowiązku rzeczowych świadczeń wojennych, o ile miałyby być użyte dla celów pociągowych.

Do art. 8 i ust. 2 art. 9.

§ 23. W gospodarstwach wiejskich należy o ile możności zwalniać z zakresu świadczeń:
1) zboża i okopowe:
a) dla obsiewu 1 ha zbożem (żyto, pszenica, jęczmień, owies) — 1.5 — 1.8 q zboża, zależnie od jakości gruntu;

b) dla obsiewu 1 ha strączkowemi (groch, peluszka, wyka, łubin) — 2 q nasion strączkowych;

c) dla obsadzenia 1 ha ziemniakami — 25 q ziemniaków.

2) Obsadę (ryby):

a) zarybek oraz kroczki karpia o wadze nieprzekraczającej 400 gr sztuka;

b) tarlaki karpia w stosunku 10 kompletów (jedna samica i 2 samce o wadze powyżej 2.5 kg sztuka) na każde 5 ha;

c) zarybek i kroczki lina w stosunku 20 kompletów (jedna samica i dwa samce o wadze powyżej 400 gr) na każde 30 ha;

d) zarybek i kroczki pstrąga poniżej 25 cm.;

e) tarlaki pstrąga w stosunku 200 kompletów (jedna samica i dwa samce o wadze powyżej 300 gr) na każde 5 ha.

Przez kroczki rozumie się ryby hodowlane.

§ 24. W gospodarstwach wiejskich należy o ile możności zwalniać z zakresu świadczeń bez względu na zwolnienia dokonane na podstawie § 20:

1) konie:

a) w gospodarstwach o obszarze do 10 ha — 1 do 2 koni;

b) w gospodarstwach o obszarze powyżej 10 ha — 1 konia na każde 10 ha.

2) Bydło rogate:

a) w gospodarstwach o obszarze do 10 ha— co najmniej 1 krowę;

b) w gospodarstwach o obszarze od 11 do 20 ha — co najmniej 2 krowy;

c) w gospodarstwach o obszarze od 21 do 50 ha — co najmniej 3 krowy;

d) w gospodarstwach o obszarze od 51 do 75 ha — co najmniej 4 krowy;

e) w gospodarstwach o obszarze ponad 75 ha — co najmniej 1 krowę na każde 25 ha;

f) 1 buhaja w wieku ponad 1½ roku w okolicy o promieniu najwyżej 5 km. oraz 2 byczki poniżej 1½ roku na 100 krów.

W ogólności należy, w miarę możności, pozostawiać sztuki młodsze i mleczniejsze.

3) Nierogacizna:

a) maciory w wieku do lat 4 włącznie;

b) knury ponad 10 miesięcy — po jednym na każde 50 macior w okolicy o promieniu najwyżej 5 km.

4) Inwentarz martwy:

a) wszelkie narzędzia do uprawy roli;

b) maszyny żniwne oraz maszyny do młocki i czyszczenia zboża;

c) ciągówki w wypadkach takiego zmniejszenia liczby koni, które uniemożliwia prowadzenie gospodarstwa.

W razie pobrania ciągówek należy pozostawić wzamian następującą ilość koni:

a) za ciągówkę słabą do 15 HP 4 — 6 koni;

b) za ciągówkę średnią do 20 HP 6—8 koni;

c) za ciągówkę silną do 30 HP 10—11 koni;

d) za pług parowy dwumaszynowy—30 koni

przyczem należy pozostawić w pierwszym rzędzie konie nienadające się dla celów wojskowych, z tem, że ogólna liczba pozostawionych koni nie może przekraczać norm, ustalonych w pkt. 1 niniejszego paragrafu.

§ 25. W gospodarstwach wiejskich należy o ile możności zwalniać z zakresu świadczeń:

1) Zapasy produktów, niezbędne do wyżywienia posiadacza, jego domowników i stałych robotników, mianowicie na wyżywienie każdej osoby w stosunku rocznym zboża chlebowego 1.8 q oraz 7 q ziemniaków. W gospodarstwach o małej produkcji zboża można połowę zapasów zboża zwolnionych z zakresu świadczeń zastąpić ziemniakami w stosunku 5 kg ziemniaków za 1 kg zboża. Zapasy tych produktów pozostawia się na okres od dnia świadczenia do nowych zbiorów.

2) Zapasy paszy niezbędne do wyżywienia koni od dnia świadczenia do nowych zbiorów, przyczem przyjmuje się następujące normy wyżywienia na 1 rok:

a) na wyżywienie konia zarodowego — 14 q owsa, 25 q siana i 14 q słomy na paszę i ściółkę;

b) na wyżywienie konia roboczego poniżej 148 cm — 2 q owsa, 7.5 q siana, 8 q słomy na paszę i ściółkę oraz 12 q ziemniaków;

c) na wyżywienie konia roboczego powyżej 148 cm — 7 q owsa, 12.5 q siana, 10 q słomy na paszę i ściółkę oraz 12 q ziemniaków.

3) Zapasy paszy, niezbędne do wyżywienia bydła rogatego i trzody chlewnej od dnia świadczenia do 20 maja, a najwyżej na okres 200 dni liczonych od listopada do 20 maja:

a) na wyżywienie krowy — siana 5 q, słomy 15 q, okopowych, ziemniaków 15 q lub buraków pastewnych 30 q oraz stosownie do mleczności krowy — paszy treściwej 3 — 6 q, a ponadto na każdą krowę zarodową (pkt. g) § 20) dodatkowo 5 q siana;

b) na wyżywienie każdej sztuki przychówku — 5 q siana, 6 q słomy i 2 q paszy treściwej;

c) na wyżywienie każdego buhaja rozpłodowego—15 q siana, 5 q słomy i 10 q owsa;

d) na wyżywienie każdej dorosłej sztuki trzody chlewnej — 20 q ziemniaków, a ponadto dla sztuk opasowych 5 q paszy treściwej;

e) na każdą maciorkę (uwzględniając przychówek i tryki) 2 q siana, 2 q słomy i ½ q paszy treściwej.

§ 26. Od obowiązku świadczeń należy w miarę możności zwalniać gospodarstwa wiejskie znajdujące się w toku scalania gruntów, w ciągu 2 lat od chwili wyznaczenia projektu scalenia na gruncie.

§ 27. Przedmiotów, wymienionych w art. 7 i §§ 23 — 25, należy w miarę możności nie obejmować nakazem świadczenia względnie repartycją.

Do art. 10.

§ 28. Powiatowa władza administracji ogólnej podaje do publicznej wiadomości:

a) powstanie obowiązku rzeczowych świadczeń wojennych z mocy samego prawa (ust. 1 art. 10) lub z mocy rozporządzenia Rady Ministrów (ust. 2 art. 10), przy wskazaniu dnia, od którego obowiązek ten wchodzi w życie;

b) ustanie obowiązku rzeczowych świadczeń wojennych (ust. 6 art. 10) przy wskazaniu dnia, od którego obowiązek ten gaśnie.

Podanie do publicznej wiadomości następuje w drodze obwieszczeń, które należy rozplakatować w siedzibie powiatowych władz administracji ogólnej, oraz o ile możności również w siedzibie urzędów gminnych, względnie magistratów. Pozatem podanie do publicznej wiadomości powstania obowiązku rzeczowych świadczeń wojennych, może nastąpić przez ogłoszenie w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości.

W obwieszczeniu oraz ogłoszeniu, wymienionem w ustępie poprzednim, należy wskazać na rygory karne, z powodu niedopełnienia obowiązku rzeczowych świadczeń wojennych.

§ 29. W wypadku wprowadzenia obowiązku rzeczowych świadczeń wojennych w drodze rozporządzenia Rady Ministrów (ust. 2 art. 10) podanie do wiadomości obowiązku tych świadczeń może na wniosek Ministra Spraw Wojskowych nastąpić w inny sposób niż określony w § 28.

§ 30. Rozporządzenia Naczelnego Wodza, dotyczące ustania i w razie potrzeby przywrócenia obowiązku rzeczowych świadczeń wojennych, na obszarze objętym stanem wojennym, będą ogłaszane w Dzienniku Rozporządzeń Naczelnego Wodza, przewidzianym w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 stycznia 1928 r. o stanie wojennym (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 54).

Rozporządzenia te będą ponadto obwieszczane w sposób przewidziany dla rozporządzeń Naczelnego Wodza.

§ 31. Ustalenie w myśl ust. 3 art. 10 ruchomości i nieruchomości podlegających rzeczowym świadczeniom wojennym, niezbędnie potrzebnych do produkcji przemysłowej lub górniczej, następuje również w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, o ile zaś idzie o zakłady elektryczne — w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych, pozatem z tymi ministrami, dla których odnośna produkcja ma szczególne znaczenie.

Do art. 11.

§ 32. Za świadczenia należy się wynagrodzenie pieniężne. Za zgodą jednak uprawnionego do pobrania wynagrodzenia może być wynagrodzenie uiszczone w całości lub w części w naturze.

§ 33. Okoliczność, że na przedmiocie świadczenia przysługują osobie trzeciej umowne prawa majątkowe, nie wpływa na wysokość wynagrodzenia.

§ 34. Pobranie rzeczy nieruchomej jako przedmiotu świadczeń na rzecz Państwa, jak również jej zwrot właścicielowi (posiadaczowi) następuje — ilekroć idzie o rzecz nieruchomą leżącą poza obszarem wojennym — po dokonaniu oględzin i szczegółowem jej opisaniu.

Oględzin dokonuje przedstawiciel władzy, która rzecz nieruchomą zapotrzebowała, przy współudziale przedstawiciela władzy, która wystawiła nakaz oraz przy udziale — o ile możności — dwóch świadków i właściciela (posiadacza) rzeczy nieruchomej, a w razie potrzeby również przy udziale jednego lub dwóch biegłych.

Jeden egzemplarz protokółu z dokonanych oględzin, podpisanego przez wszystkich obecnych, należy przekazać właściwej powiatowej względnie specjalnej komisji świadczeń wojennych. Komisja ta ma go uwzględnić przy wymierzaniu wynagrodzenia za świadczenie.

Drugi egzemplarz otrzymuje osoba świadcząca, trzeci — władza, która rzeczy nieruchomej zapotrzebowała, czwarty — władza, która nakaz wystawiła.

W ten sam sposób należy w miarę możności postępować przy odbieraniu względnie zwracaniu rzeczy nieruchomej, leżącej na obszarze objętym stanem wojennym.

Do art. 12 i 13 tudzież 32, 36 i 48.

§ 35. Do udzielania danych określonych w art. 12 i 13 oraz do wykonywania w przedsiębiorstwach czynności związanych z dopełnieniem obowiązków, wymienionych w art. 32, 36 i 48, powinny przedsiębiorstwa obowiązane do świadczeń wyznaczać stale na żądanie właściwych władz państwowych z pośród swego personelu pełnomocników, upoważnionych do występowania wobec wspomnianych władz imieniem przedsiębiorstw i dających gwarancję dochowania tajemnicy przy pełnieniu wymienionych wyżej czynności.

Żądania władz, wystosowane do pełnomocników mają moc wiążącą odnośne przedsiębiorstwa.

Ustanawianie powyższych pełnomocników następuje w porozumieniu z właściwemi władzami państwowemi.

§ 36. Sposób wyznaczania pełnomocników oraz tryb załatwiania przez nich czynności zażądanych przez władze państwowe, określą instrukcje wydane przez zainteresowanych ministrów.

Do art. 12.

§ 37. Obowiązek udzielania danych dotyczących przedmiotów świadczeń istnieje niezależnie od powstania warunków określonych w ust. 1 art. 1.

§ 38. Udzielanie danych dotyczących przedmiotów świadczeń powinno być dokonane przez właściciela (posiadacza, członka zarządu, zarządcy, pełnomocnika) przedsiębiorstwa względnie przedmiotu świadczeń w terminach, wyznaczonych przez właściwe władze państwowe.

§ 39. Żądanie danych dotyczących przedmiotów świadczeń może obejmować dostarczenie wszelkich informacyj niezbędnych dla poznania i ustalenia przedmiotów świadczeń, tudzież informacyj niezbędnych dla zaprojektowania zmian i kontroli dokonanych zmian przedmiotów świadczeń. Na żądanie winny być informacje uzupełnione rysunkami, obliczeniami i t. p.

§ 40. Dane dotyczące przedmiotów świadczeń mają być udzielane ustnie lub pisemnie, zależnie od żądania właściwej władzy państwowej.

Do art. 13.

§ 41. Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami wyznacza delegatów przewidzianych w art. 13 imiennie z pośród osób wojskowych lub cywilnych sobie podległych.

Na wniosek innego właściwego ministra może Minister Spraw Wojskowych wyznaczyć w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami jako swego delegata urzędnika podległego temu ministrowi.

Ministerstwo Spraw Wojskowych wyda delegatom imienne legitymacje wedle załączonego wzoru (załącznik Nr. 1).

§ 42. Delegaci Ministra Spraw Wojskowych w związku z żądaniem udzielenia danych mają okazać właścicielowi (posiadaczowi, członkowi zarządu, zarządcy, pełnomocnikowi) przedsiębiorstwa swe legitymacje, określone w § 41.

§ 43. Delegaci Ministra Spraw Wojskowych mają prawo wstępu każdego czasu, zasadniczo w porze dziennej, w godzinach pracy, do wszystkich pomieszczeń i urządzeń przedsiębiorstw przemysłowych, jak również prawo rozpoczęcia swych czynności urzędowych (zbieranie danych) niezależnie od tego, czy właściciel (posiadacz, członek zarządu, zarządca, pełnomocnik) przedsiębiorstwa jest obecny.

§ 44. Delegaci Ministra Spraw Wojskowych mogą zażądać w czasie swych czynności urzędowych w danem przedsiębiorstwie obecności właściciela lub innego przedstawiciela przedsiębiorstwa (posiadacza, członka zarządu, zarządcy, pełnomocnika).

§ 45. Na żądanie delegatów Ministra Spraw Wojskowych właściciel (posiadacz, członek zarządu, zarządca, pełnomocnik) przedsiębiorstwa powinien okazać dowody, potwierdzające treść udzielanych informacyj.

Odmowa okazania takich dowodów lub udzielenie informacyj względnie okazanie dowodów wyraźnie niedostatecznych albo takich, które w przyszłości okażą się nieprawdziwe, są równoznaczne z nieudzieleniem żądanych wiadomości względnie uniemożliwieniem zebrania tych wiadomości przez właściwe władze państwowe.

§ 46. Wszelkie informacje ustne i pisemne winny być udzielane względnie opracowane w języku państwowym. W związku z postanowieniem § 44 właściciel lub inny przedstawiciel przedsiębiorstwa winien władać w słowie i piśmie językiem państwowym.

Wyjątki od powyższych zasad są dozwolone w granicach ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o języku państwowym i języku urzędowania rządowych i samorządowych władz administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 724). W województwie śląskiem wyjątki w tym względzie przewidują oddzielne przepisy.

Do art. 14.

§ 47. Rozporządzenia Rady Ministrów, wydane na podstawie art. 14, będą ogłaszane w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, oraz — o ile Rada Ministrów w każdym wypadku nie postanowi inaczej — w Monitorze Polskim, w dziennikach urzędowych wojewódzkich, tudzież będą podane do publicznej wiadomości drogą obwieszczeń, rozplakatowanych w siedzibach powiatowych władz administracji ogólnej, a w razie potrzeby i możności — również we wszystkich innych gminach.

Do art. 15.

§ 48. Organami wojskowemi, upoważnionemi przez Ministra Spraw Wojskowych do zgłaszania zapotrzebowań na rzeczowe świadczenia wojenne są:

a) szefowie departamentów (instytucyj równorzędnych) Ministerstwa Spraw Wojskowych,
b) szef kierownictwa marynarki wojennej,
c) dowódcy okręgów korpusów w granicach swych okręgów,
d) dowódcy obszarów warownych,
e) komendant Portu Wojennego Gdynia z ograniczeniem do objektów pływających morskich,
f) komendant Portu Wojennego Pińsk—z ograniczeniem do objektów pływających rzecznych.

Minister Spraw Wojskowych może pozatem upoważnić inne władze i organa do zgłaszania zapotrzebowań rzeczowych świadczeń wojennych.

Postanowienia niniejszego paragrafu nie odnoszą się do świadczeń wymienionych w art. 36.

§ 49. Organa upoważnione przez Ministra Spraw Wojskowych w myśl ust. 2 § 48 tudzież organa upoważnione przez Naczelnego Wodza powinny przy zgłaszaniu zapotrzebowania wykazać się na żądanie legitymacją, wydaną przez przełożonego, posiadającego uprawnienia co najmniej dowódcy pułku, wedle załączonego wzoru (załącznik Nr. 2).

Władze administracji ogólnej i komunalnej, tudzież osoby prywatne mogą robić odpisy lub wyciągi z powyższych legitymacyj.

Do art. 16.

§ 50. Właściwą władzą administracyjną w rozumieniu ust. 1 art. 16 jest powiatowa władza administracji ogólnej. Jeżeli jednak pobranie świadczenia wymaga repartycji (art. 23), właściwą władzą jest władza wskazana w art. 24. Jeżeli zapotrzebowanie dotyczy objektów pływających morskich, właściwą władzą jest urząd marynarki handlowej na wybrzeżu; w odniesieniu do objektów pływających rzecznych — władzami właściwemi są odnośne urzędy, prowadzące rejestrację statków i łodzi (zarządy i inspekcje dróg wodnych), a tam, gdzie ich niema — powiatowe władze administracji ogólnej.

Właściwość władz administracyjnych w razie zapotrzebowania świadczeń żeglugi powietrznej unormowana jest w §§ 104 — 106 niniejszego rozporządzenia.

§ 51. W wypadkach, określonych w ust. 2 art. 16, obowiązanym do przyjęcia zapotrzebowania i dokonania repartycji jest naczelnik gminy, a w gminach zbiorowych — sołtys jako pomocnik wójta. Sołtys winien o przyjęciu zapotrzebowania i dokonaniu repartycji powiadomić niezwłocznie wójta.

Do art. 17.

§ 52. Przy nakładaniu obowiązku świadczeń należy o ile możności przestrzegać kolejności w pociąganiu do świadczeń.

Do art. 17, 24 i 26.

§ 53. W nakazie, w zarządzeniu repartycji i w liście repartycyjnej należy wskazać te wszystkie dane, które mają być zawarte w zapotrzebowaniu w myśl ust. 2 art. 15.

Do art. 20 i 21.

§ 54. Pobranie jako świadczenia rzeczy ruchomej odbywa się w czasie i miejscu wyznaczonem w zapotrzebowaniu względnie w nakazie, w miarę możności w obecności:

a) przedstawiciela władzy, która dany przedmiot zapotrzebowała,
b) przedstawiciela władzy, która wystawiła nakaz świadczenia,
c) osoby świadczącej (właściciela, posiadacza, ich prawnych zastępców względnie przedstawicieli, dzierżyciela przedmiotu świadczonego), a w razie nieobecności osoby świadczącej lub gdy ona jest niewiadoma — dwóch świadków,
d) przedstawiciela gminy, jeśli zarządzono repartycję lub jeśli gmina dostarcza w inny sposób zapotrzebowanej ruchomości,
e) jednego lub dwu biegłych, jeśli stan i wartość świadczonej rzeczy ruchomej mogą być opisane i ocenione tylko przez znawców, a przedstawiciele władz (pkt. a i b) znawcami nie są.

Do art. 19 — 27.

§ 55. Dowód wykonania świadczenia wystawia ta władza, która wystawiła odnośny nakaz względnie zapotrzebowanie w formie nakazu świadczenia, albo która przeprowadziła pobranie świadczeń w drodze repartycji.

Dowód wykonania powinien wskazywać rodzaj, ilość, jakość, miejsce i czas dostarczenia przedmiotu świadczenia, imię, nazwisko i miejsce zamieszkania osoby świadczącej, oraz imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela (posiadacza, prawnego zastępcy, pełnomocnika) przedmiotu świadczenia, jeśli pobrano jako świadczenie rzeczy ruchome w warunkach wymienionych w art. 21, względnie gminę, jeśli dostarczono świadczeń w drodze repartycji. Ponadto należy w dowodzie wykonania powołać się na nakaz lub zapotrzebowanie.

Dowód wykonania należy doręczyć osobie świadczącej, a jeżeli ona nie jest obecną lub jest niewiadomą — właściwej powiatowej komisji świadczeń wojennych.

§ 56. Dowód pobrania świadczenia wystawiają organa, które repartycję przeprowadziły.

Dowód pobrania powinien wskazywać rodzaj, ilość, jakość, miejsce i czas dostarczenia przedmiotu świadczenia oraz osobę świadczącą. Ponadto należy w dowodzie pobrania powołać się na zarządzenie repartycji.

Dowód pobrania należy doręczyć każdej osobie świadczącej zosobna.

§ 57. Poświadczenie stwierdzające pobranie dodatkowego świadczenia (art. 22) wystawia władza wykonywująca nakaz świadczenia.

Poświadczenie takie powinno zawierać dane, wymienione w § 55.

Poświadczenie takie powinno być doręczone osobie świadczącej oraz tej władzy, która wystawiła nakaz świadczenia.

Poświadczenie powyższe można połączyć z dowodem wykonania w tych wypadkach, w których władza wystawiająca nakaz jest równocześnie władzą nakaz wykonywującą.

Wynagrodzenie za dodatkowe świadczenie ma być określone i wypłacone na ogólnych zasadach.

§ 58. Od orzeczeń repartycyjnych we wszystkich wypadkach, wymienionych w art. 25, służy stronom odwołanie do powiatowej władzy administracji ogólnej.

W miastach jednak Lwowie, Krakowie, Bydgoszczy, Gnieźnie, Grudziądzu, Inowrocławiu, Poznaniu, Toruniu, Katowicach, Królewskiej Hucie i Bielsku od orzeczeń repartycyjnych, wydanych przez komisję repartycyjną względnie przez prezydenta miasta, służy stronom odwołanie do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

Do art. 31.

§ 59. Pod pojęcie przedsiębiorstw przemysłowych w rozumieniu art. 31 podpadają również warsztaty oraz grupy i organizacje przemysłowe i handlowe o charakterze administracyjno-gospodarczym i technicznym (koncerny, syndykaty, kartele, związki przemysłowe i handlowe i t. p.).

Do art. 32.

§ 60. Przysposobienie przedsiębiorstw do przejścia na produkcję wojenną lub działalność wojenną polega przedewszystkiem na projektowaniu, dokonywaniu, konserwacji oraz aktualizowaniu wszelkich zmian w budynkach fabrycznych, maszynach, urządzeniach i przyrządach technicznych, surowcach, półfabrykatach, fabrykatach, środkach transportowych i innych rzeczach ruchomych i nieruchomych, przynależnych do danego przedsiębiorstwa, w myśl żądań i wskazówek ministrów, wymienionych w art. 32.

Przysposobienie powyższe polegać może również na zmianach dotyczących zasad administracji ogólnej i technicznej, organizacji, metod fabrykacji,

magazynowania, konserwacji, normalizacji i wszelkich innych spraw związanych z produkcją danego przedsiębiorstwa.

§ 61. Przysposobienie przedsiębiorstw do przejścia na produkcję wojenną lub działalność wojenną obejmuje ponadto wykonywanie zamówień próbnych na koszt Skarbu Państwa, tudzież wykonywanie innych czynności nakazanych przez ministrów zgodnie z postanowieniami art. 32.

§ 62. Przygotowanie do produkcji wojennej i przysposobienie do przejścia na produkcję lub działalność wojenną zakładów elektrycznych ma być dokonywane na żądanie i wedle wskazówek Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Skarbu oraz Robót Publicznych.

§ 63. Kontrolę wykonywania przez przedsiębiorstwa nakazów i spełniania obowiązków, wynikających z postanowień pkt. 1 i 2 ust. 1 art. 32, przeprowadzają delegaci Ministerstwa Spraw Wojskowych na podstawie art. 12 i 13.

Do art. 33.

§ 64. Przed nałożeniem na właścicieli (posiadaczy, zarządy, zarządców, pełnomocników) przedsiębiorstw obowiązku przygotowania ich przedsiębiorstw do produkcji, odpowiadającej potrzebom obrony Państwa lub warunkom wojennym, tudzież przed nakazaniem tymże sobom przysposobienia ich przedsiębiorstw do przejścia na produkcję wojenną lub na działalność wojenną, względnie przed zawarciem umowy w myśl ust. 2 art. 33, powinni właściwi ministrowie w każdym wypadku po wysłuchaniu opinji danego przedsiębiorstwa stwierdzić, czy i w jakiej mierze przygotowanie względnie przesposobienie wykracza poza własny gospodarczy interes przedsiębiorstwa.

§ 65. Jeżeli przygotowanie lub przysposobienie leży tylko częściowo we własnym interesie gospodarczym przedsiębiorstwa, należy w umowie przewidzieć, że Skarb Państwa poniesie odpowiednią część kosztów.

§ 66. Jeżeli z jakiegokolwiek powodu do zawarcia umowy nie dojdzie, może Minister Przemysłu i Handlu zgodnie z przepisem art. 32 orzec, że na właściciela (posiadacza, zarząd, zarządcę, pełnomocnika) przedsiębiorstwa nakłada się obowiązek przygotowania przedsiębiorstwa do produkcji wojennej, albo że nakazuje się mu przysposobić swe przedsiębiorstwo do przejścia na produkcję wojenną lub na działalność wojenną. W orzeczeniu należy wyszczególnić na czem przygotowanie lub przysposobienie polega, oraz w jakim terminie i na czyj koszt winno być dokonane. W orzeczeniu należy przewidzieć, że Skarb Państwa poniesie odpowiednią część kosztów, jeżeli przygotowanie lub przysposobienie leży tylko częściowo we własnym interesie gospodarczym przedsiębiorstwa.

Do art. 34.

§ 67. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu wydane na podstawie ust. 1 art. 34 powinno wskazywać szczegółowo, jakie czynności (roboty) mają być w trybie administracyjnym wykonane i na czyj koszt, oraz zawierać wyznaczenie kierownika robót.

Kierownik robót zakupuje samodzielnie potrzebne do wykonania robót materjały i urządzenia, najmuje pracowników i dokonuje wszelkich czynności niezbędnych dla wykonania nakazu lub wypełnienia obowiązków, nałożonych na przedsiębiorstwo (art. 32) lub wynikających z umowy (art. 33).

Jeżeli przedsiębiorstwo ma ponieść koszta tych czynności, może kierownik robót korzystać z wszelkich urządzeń i materjałów przedsiębiorstwa.

§ 69. Wykonanie czynności (robót) może być również powierzone przez Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych przedsiębiorstwu prywatnemu na podstawie osobnej umowy.

Do art. 35.

§ 70. W warunkach ust. 1 art. 1 może Minister Przemysłu i Handlu wedle swego uznania postępować w myśl art. 32 — 34 albo w myśl art. 35.

§ 71. Postanowienie § 66 należy stosować analogicznie i do wypadków przewidzianych w art. 35.

Do art. 36.

§ 72. Nakazy, normy, zarządzenia i t. p. wymienione w art. 36 mogą być wydawane przedsiębiorstwom przez Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Skarbu już w czasie pokoju, z zaznaczeniem, że mają one prawną skuteczność z chwilą powstania warunków wymienionych w ust. 1 art. 1.

§ 73. W wypadkach przewidzianych w pkt. 6 art. 36 Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Skarbu oraz ewentualnie z innymi zainteresowanymi ministrami ma prawo dla połączonych w grupy przedsiębiorstw wydawać normy, określające organizację i sposób administracji powyższych grup.

Do art. 20 ust. 1, art. 21 ust. 2, art. 25, 40, 42, 45, 75, 82 i 84.

§ 74. Biegłych należy powoływać zawsze, ilekroć idzie o objęcie lub zwrot przedsiębiorstwa, jego części lub poszczególnego objektu, oraz w wypadkach przewidzianych w § 112.

Natomiast do udziału w pobieraniu świadczeń, w czynnościach komisyj cennikowych lub powiatowych komisyj świadczeń wojennych tudzież do określania wynagrodzenia wspólnie z organem, upoważnionym do wypłacania w gotówce lub wydawania asygnat, należy powoływać biegłych tylko w wypadkach nieodzownej konieczności.

§ 75. Zamiast wzywania biegłego do osobistego jawienia się, można w uzasadnionych wypadkach ograniczyć się do zażądania od biegłego opinji pisemnej.

§ 76. Opinja biegłych co do wysokości wynagrodzenia za pewne rzeczowe świadczenie wojenne może być podstawą wymiaru wynagrodzenia za inne analogiczne rzeczowe świadczenia wojenne.

§ 77. Biegli otrzymują odpowiednie wynagrodzenie za swe czynności tylko wówczas, gdy zażądają wynagrodzenia natychmiast po dokonaniu swych czynności.

Wynagrodzenie przyznaje władza, która biegłych powołała.

Od tej decyzji władzy niema odwołania.

§ 78. W wynagrodzeniu biegłego mieści się:
a) zwrot rzeczywistych, udowodnionych, niezbędnych kosztów podróży oraz zwrot różnicy kosztów utrzymania, jeśli biegłemu powierzono czynności poza miejscem jego zamieszkania;
b) zwrot rzeczywistych, udowodnionych niezbędnych kosztów dojazdu względnie przejazdu, jeśli biegłemu powierzono czynności w miejscu jego zamieszkania, oraz
c) zwrot utraconego zarobku lub wynagrodzenie za stratę czasu.

Za podstawę wymiaru wysokości utraconego zarobku lub wynagrodzenia za stratę czasu należy brać przeciętny dzienny zarobek danego biegłego. Gdyby tego nie dało się ustalić lub gdyby biegły wogóle nie trudnił się pracą zarobkową, należy mu przyznać wynagrodzenie na zasadzie opinji właściwych związków zawodowych, zrzeszeń fachowych, izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych i t. p.

O ile biegłymi są funkcjonarjusze państwowi lub zawodowi wojskowi, otrzymują oni wynagrodzenie wedle przepisów normujących kwestję należności w wypadkach podróży służbowych.

Do art. 47 i 48.

§ 79. Przepisy o świadczeniach kolei mają również zastosowanie do kolei prywatnych użytku publicznego, które są eksploatowane przez Zarząd Kolei Państwowych na rachunek właścicieli kolei.

Do art. 49 i 50.

§ 80. Za gospodarstwa hodowlane uważa się:
a) zarejestrowane przez izby rolnicze lub organizacje społeczno-rolnicze gospodarstwa hodowlano-nasienne, t. j. gospodarstwa produkujące nasiona oryginalnych zbóż,
b) gospodarstwa zarejestrowane przez izby rolnicze lub organizacje społeczno-rolnicze poświęcone hodowli bydła zarodowego lub trzody chlewnej; oraz
c) gospodarstwa poświęcone hodowli koni pełnej krwi angielskiej oraz koni innych ras fizjologicznie czystych.

§ 81. Ugory w gospodarstwach trójpolowych oraz ugory uzasadnione racjonalną gospodarką rolną, nie będą uważane za grunty leżące odłogiem.

§ 82. Za gospodarstwa nie stosujące się do zakazów lub nakazów, wydanych na podstawie art. 14, uważa się gospodarstwa, które wykroczyły przeciwko tym zakazom lub nakazom, chociażby przeciwko posiadaczom tych gruntów nie zostało wszczęte postępowanie karne.

§ 83. Powstanie warunków, wymienionych w pkt. 1 — 3 art. 50 stwierdza naczelnik gminy (sołtys) lub jego zastępca na podstawie zawiadomień posiadaczy odnośnych gospodarstw, bądź na podstawie danych otrzymanych w inny sposób, w szczególności przez zbadanie sprawy na miejscu.

§ 84. Zarządy gmin są obowiązane prowadzić wykazy gruntów, wymienionych w pkt. 1 — 4 art. 50. W wykazach tych winny być zawarte:
a) niezbędne dane co do prawa własności i użytkowania danego gospodarstwa, co do jego charakteru, obszaru oraz rodzaju gleby,
b) nazwiska kandydatów, reflektujących na wzięcie w użytkowanie tych gospodarstw.

§ 85. Naruszenie nakazów lub zakazów, wydanych na podstawie art. 14 stwierdza na miejscu naczelnik gminy (sołtys) lub jego zastępca przy udziale 2 członków rady gminnej i ustala w protokóle rodzaj naruszenia. Do obecności przy badaniu sprawy winien być również wezwany posiadacz gospodarstwa lub jego zastępca, którego niestawiennictwo nie wstrzymuje jednak postępowania. Powody naruszenia nakazu lub zakazu, przytoczone przez posiadacza gospodarstwa lub jego zastępcę, winny być zamieszczone w protokóle.

O stwierdzonych wypadkach naruszenia nakazów lub zakazów zawiadamia zarząd gminy powiatową władzę administracji ogólnej i przedstawia jej protokół dochodzeń.

§ 86. Posiadacz gospodarstwa wziętego w przymusowy zarząd obowiązany jest dostarczyć zarządcy wszelkich danych, dotyczących gospodarstwa (księgi, rejestry, wykazy).

§ 87. Zarządca państwowy zarządza powierzonem mu gospodarstwem i jest wyłącznie upoważniony do wykonywania czynności prawnych dotyczących tego zarządu.

Zarządca odpowiada za swe czynności przed władzą, która go powołała.

§ 88. Koszty związane z zarządem wraz z wynagrodzeniem zarządcy obciążają majątek wzięty w zarząd.

§ 89. Wszelkie wpływy, osiągnięte z zarządu majątku, będą po potrąceniu wydatków bieżących, składane przez zarządcę w kasie państwowej na rachunek danego majątku. Podejmowanie sum z tego rachunku dozwolone jest na podstawie ogólnego lub specjalnego upoważnienia Ministra Rolnictwa.

Do art. 51 — 55.

§ 90. Władzą właściwą do wydawania zezwoleń, o których mowa w ust. 1 art. 52 jest komendant Portu Wojennego Gdynia.

Bez zezwolenia władzy można pozbywać jedynie objekty pływające morskie bez własnego popędu o tonnażu poniżej 50 tonn.

§ 91. Zakaz wywozu objektów pływających morskich poza granice Państwa Polskiego może nastąpić na zasadzie pkt. 1 art. 14, względnie — o ile idzie o ruch żeglugi morskiej — na zasadzie art. 54.

§ 92. Celem dostarczenia pobranych objektów pływających morskich do wskazanego przez upoważ-

nione władze miejsca, komendant Portu Wojennego Gdynia jest uprawniony do zażądania i zużycia odpowiedniej ilości materjałów pędnych i smarów oraz innych niezbędnych materjałów rozchodowych.

§ 93. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych ustali sposób dostarczania objektów pływających morskich, będących przedmiotem rzeczowych świadczeń wojennych.

Do art. 56 — 58.

§ 94. Władzą właściwą do wydawania zezwoleń na pozbycie objektów pływających rzecznych jest Minister Robót Publicznych, który decyzję swą wydaje w porozumieniu z Szefem Sztabu Głównego.

Bez zezwolenia władzy można pozbywać jedynie objekty pływające rzeczne bez własnego popędu o tonnażu poniżej 50 tonn.

§ 95. Postanowienie § 91 ma analogiczne zastosowanie do objektów pływających rzecznych.

§ 96. Celem dostarczenia pobranych objektów pływających rzecznych, do wskazanego przez upoważnione władze miejsca, władza korzystająca ze świadczenia jest uprawniona do zażądania i zużycia odpowiedniej ilości materjałów pędnych i smarów oraz innych niezbędnych materjałów rozchodowych.

§ 97. Udzielanie danych w myśl art. 12 odnośnie do wszelkich przedmiotów świadczeń żeglugi śródlądowej następuje na żądanie Ministra Robót Publicznych względnie organów przez niego upoważnionych.

§ 98. Przygotowanie i przysposobienie do działalności wojennej przedsiębiorstw żeglugi śródlądowej nie będących własnością Państwa ani nie pozostających pod zarządem Państwa (art. 6 pkt. 4) nakazuje Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, Ministrem Skarbu i Ministrem Robót Publicznych.

Do art. 59 — 64.

§ 99. Przedmiotem świadczeń żeglugi powietrznej mogą być:

a) wszelkiego rodzaju statki powietrzne w rozumieniu art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1928 roku o prawie lotniczem (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 294);
b) lotniska i urządzenia pomocnicze dla lotnisk w rozumieniu art. 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczem (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 294) oraz wszelkie zabudowania znajdujące się na tych lotniskach;
c) wszelkiego rodzaju sprzęt i narzędzia pomocnicze dla statków powietrznych, lotnisk i urządzeń pomocniczych, znajdujące się na lotniskach, jako to: części składowe statków powietrznych oraz urządzeń sygnalizacyjnych, meteorologicznych i innych, przyrządy i instrumenty precyzyjne, materjały pędne i smary, surowce i półfabrykaty, służące do wyrobu przedmiotów wyżej wymienionych i t. p.

§ 100. W stosunku do lotnisk i urządzeń pomocniczych, niestanowiących własności Skarbu Państwa i nie pozostających pod zarządem Państwa, już istniejących, będących w budowie lub projektowanych, służy Ministrowi Komunikacji prawo nałożenia w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i za zgodą Ministra Skarbu obowiązku przystosowania tych lotnisk i urządzeń pomocniczych do przewidywanych potrzeb wojennych przez wybudowanie i stałe posiadanie odpowiednich urządzeń, hangarów, magazynów i t. p. oraz określenia ich rodzaju i ilości.

Minister Komunikacji przed udzieleniem zezwolenia na założenie lotniska zasięga opinji Ministra Spraw Wojskowych co do przystosowania lotniska do potrzeb wojennych.

§ 101. W stosunku do niestanowiących własności Skarbu Państwa i nie pozostających pod zarządem Państwa przedsiębiorstw regularnej komunikacji powietrznej oraz przedsiębiorstw zarobkujących zapomocą statków powietrznych, służy Ministrowi Komunikacji prawo nałożenia w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i za zgodą Ministra Skarbu obowiązku przygotowania wskazanej ilości taboru lotniczego pewnego typu, urządzeń, maszyn, sprzętu, inwentarza i innych ruchomości.

§ 102. Udzielanie danych w myśl art. 12 odnośnie do wszelkich przedmiotów świadczeń żeglugi powietrznej, następuje na żądanie Ministra Komunikacji względnie organów przez niego upoważnionych.

§ 103. Zbieranie wiadomości w myśl art. 13 oraz kontrola wypełniania przez właścicieli (posiadaczy, zarządy, zarządców, pełnomocników) lotnisk i przedsiębiorstw obowiązków nałożonych w myśl §§ 100 i 101 niniejszego rozporządzenia, należy do zakresu działania delegatów Ministerstwa Spraw Wojskowych, wyznaczonych w porozumieniu z Ministerstwem Komunikacji oraz innemi zainteresowanemi ministerstwami.

§ 104. Odmiennie od zasady wyrażonej w art. 16 wystawiają właściwe władze wojskowe zasadniczo wprost nakazy świadczeń i doręczają je osobom wskazanym w art. 18, 20 i 60.

W odniesieniu do linij komunikacji powietrznej użyteczności publicznej wystawia nakazy Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Komunikacji.

O wydanych przez siebie nakazach zawiadamiają władze wojskowe Ministerstwo Komunikacji.

§ 105. Władze wojskowe mogą jednak również kierować zapotrzebowania do Ministerstwa Komunikacji, a w wypadkach niecierpiących zwłoki — do najbliższego zawiadowcy portu lotniczego.

Ministerstwo Komunikacji względnie zawiadowca portu lotniczego wystawiają w tym wypadku nakazy świadczeń i doręczają je osobom obowiązanym do świadczeń. Zawiadowca portu lotniczego zawiadamia każdorazowo Ministerstwo Komunikacji o wydanych przez siebie nakazach świadczeń.

W odniesieniu do linij komunikacji powietrznej użyteczności publicznej wystawia zapotrzebowania Minister Spraw Wojskowych, kierując je do Ministerstwa Komunikacji.

§ 106. Postanowienia §§ 104 i 105 mają zastosowanie na obszarze wojennym z tą zmianą, że właściwemi władzami wojskowemi do wystawiania nakazów świadczeń względnie zapotrzebowań są: Naczelny Wódz i organa przez niego upoważnione.

Do art. 67.

§ 107. Zawiadomienia o wystawionych przez władze wojskowe nakazach świadczeń dotyczących przedsiębiorstw radjo należy przesyłać do właściwych dyrekcyj poczt i telegrafów.

Do art. 69.

§ 108. Wykonanie obowiązków, zakazów i nakazów pod przymusem na koszt obowiązanego do wykonania, przy użyciu w razie potrzeby siły zbrojnej winno być przeprowadzone zgodnie z postanowieniami:

a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342),
b) dekretu z dnia 2 stycznia 1919 r. o używaniu wojska w wypadkach wyjątkowych (Dz. P. P. P. Nr. 1, poz. 80),
c) rozporządzenia Rady Ministórw z dnia 18 kwietnia 1919 r. o sposobie użycia wojska dla zabezpieczenia porządku publicznego (Dz. P. P. P. Nr. 35, poz. 276) oraz
d) ust. 2 art. 7 rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów z dnia 13 listopada 1919 r. do ustawy tymczasowej z dnia 2 sierpnia 1919 roku (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 395) „o organizacji władz administracyjnych drugiej instancji" (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 490).

Do art. 70 — 81.

§ 109. Do zakresu działania Głównej Komisji Cennikowej należy:

a) rozstrzyganie sprzeciwów przedstawicieli władz skarbowych przeciw cenom ustalonym przez wojewódzkie komisje cennikowe;
b) badanie z urzędu i zmiana cen, ustalonych przez wojewódzkie komisje cennikowe;
c) wyłączanie z pod orzecznictwa wojewódzkich komisyj cennikowych pewnych kategoryj przedmiotów oraz ustalanie i ogłaszanie cen za te kategorje przedmiotów.

§ 110. Wojewódzkie komisje cennikowe są obowiązane przesyłać do Głównej Komisji Cennikowej cenniki ogłoszone przez siebie na obszarze województwa w ciągu 3-ch dni po ogłoszeniu.

§ 111. Do czasu utworzenia Naczelnej Izby Gospodarczej delegować będą do Głównej Komisji Cennikowej:

a) dwóch przedstawicieli — Centralny Związek Polskiego Przemysłu, Handlu, Górnictwa i Finansów w Warszawie;
b) jednego przedstawiciela—Górnośląski Związek Przemysłowców Górniczo-Hutniczych w Katowicach;
c) dwóch przedstawicieli — Związek Organizacyj Rolniczych Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 112. Ilekroć będą ustalane ceny za produkty przemysłu naftowego albo zakładów elektrycznych, należy powoływać do komisyj cennikowych biegłych przedewszystkiem z pośród posiadających stosowne fachowe wykształcenie urzędników urzędu górniczego, albo też urzędników Ministerstwa Robót Publicznych lub Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

§ 113. Kierownicy wojewódzkich władz administracji ogólnej są obowiązani już w czasie pokoju prowadzić prace przygotowawcze dla komisji cennikowej, polegające na ustaleniu i aktualizowaniu cen za materjał przewidziany w planach rekwizycji.

Do art. 82 — 86.

§ 114. Wynagrodzenie za świadczenia rzeczowe wypłaca się na podstawie dowodu wykonania świadczenia oraz ewentualnie poświadczenia stwierdzającego pobranie świadczenia dodatkowego.

Wysokość wynagrodzenia ustala organ wypłacający względnie wydający asygnaty, albo na zasadzie cennika albo też wedle cen targowych, jeśli przedmiot świadczenia nie jest objęty cennikiem.

W wypadkach, w których co do przedmiotu świadczenia cennikiem nieobjętego ceny targowej ustalić się nie da, następuje ustalenie wysokości wynagrodzenia przez powiatową, ewentualnie specjalną komisję świadczeń wojennych. Orzeczenie komisji świadczeń wojennych, ustalające wysokość wynagrodzenia, stanowi w tych wypadkach podstawę dla wypłaty wynagrodzenia.

§ 115. Organami wypłacającemi wynagrodzenie za świadczenia wojenne są władze, które świadczeń odnośnych zapotrzebowały.

Jeżeli świadczenia pobrano bez zapotrzebowań, właściwemi do wypłacenia wynagrodzenia są władze, które wydały nakaz świadczenia.

Gdyby wymienione w ust. 1 i 2 władze nie były samodzielnemi jednostkami administracyjnemi, władzami wypłacającemi są ich władze przełożone, będące samodzielnemi jednostkami administracyjnemi.

§ 116. Wypłata gotówką lub asygnatami winna nastąpić o ile możności w obecności przedstawiciela władzy administracji ogólnej lub samorządu, a w razie trudności i na obszarze wojennym — o ile możności w obecności dwóch mieszkańców danej miejscowości.

§ 117. Osoba odbierająca gotówkę lub asygnatę winna odbiór pisemnie potwierdzić. Osoba odbierająca ma prawo żądać poświadczenia, jaką kwotę, kiedy i za co jej wypłacono.

§ 118. Gdyby osoba świadcząca była nieobecną lub niewiadomą, albo gdyby odmówiła przyjęcia gotówki lub asygnaty, należy nieprzyjęte wynagrodzenie złożyć za kwitem we właściwym urzędzie gminnym.

§ 119. Asygnaty są płatne w terminie wskazanym w art. 86 w każdej kasie skarbowej. Gdyby na obszarze wojennym kasy skarbowe były nieczynne, można przedstawić asygnaty do realizacji w kasie dowództwa okręgu etapowego.

§ 120. Organem samorządu powiatowego, uprawnionym do wyboru dwóch członków powiatowej komisji świadczeń wojennych, jest wydział powiatowy.

W powiatach, w których niema samorządu powiatowego, dwóch członków komisji wybierają naczelnicy gmin na zebraniu zwołanem przez starostę. Wybór jest ważny bez względu na ilość przybyłych naczelników gmin, jeśli tylko naczelnicy gmin zostali powiadomieni o zebraniu co najmniej na 4 dni przed terminem zebrania. Wyboru dokonywa się bezwzględną większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga starosta.

Wybranym może być każdy, komu przysługuje bierne prawo wyborcze do rad gminnych względnie do rad miejskich na terenie powiatu.

§ 121. Przedstawicieli władz wojskowych do powiatowych komisyj świadczeń wojennych wyznacza właściwy dowódca okręgu korpusu, przedstawicieli zaś władz skarbowych — właściwy prezes izby skarbowej.

Na obszarze wojennym może Naczelny Wódz unormować w inny sposób wyznaczanie powyższych przedstawicieli.

§ 122. Z chwilą powstania warunków wymienionych w ust. 1 art. 1 obowiązani są kierownicy wojewódzkich władz administracji ogólnej zorganizować natychmiast w porozumieniu z dowódcami okręgów korpusów powiatowe komisje świadczeń wojennych.

§ 123. Posiedzenia powiatowej komisji świadczeń wojennych zwołuje przewodniczący. Na posiedzenia może przewodniczący wzywać również osoby, których świadczenia mają być oszacowane.

Z posiedzeń komisji należy spisywać protokół. W protokóle należy zamieszczać również oświadczenia, składane przez osoby świadczące, obecne na posiedzeniu.

Niejawienie się osób świadczących lub członków-przedstawicieli samorządu nie wstrzymuje postępowania komisji.

Komisja obraduje tylko nad sprawami, które jej przekaże przewodniczący. Decyzje zapadają większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Powołanie biegłych zależy od decyzji przewodniczącego. Biegli mają tylko głos doradczy i w głosowaniu udziału nie biorą. Opinję swą wydają biegli ustnie, a na żądanie przewodniczącego pisemnie.

Orzeczenia komisji winny być umotywowane i podpisane przez wszystkich obecnych członków komisji.

§ 124. Specjalne komisje świadczeń wojennych będą tworzone w miarę potrzeby na zarządzenie zainteresowanych ministrów.

§ 125. W skład specjalnych komisyj świadczeń wojennych będą wchodzili delegaci Ministerstw: Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu, po jednym z każdego Ministerstwa, a nadto:

a) jeden delegat właściwej izby przemysłowo-handlowej i jeden delegat wyznaczonej przez Ministra Przemysłu i Handlu organizacji, powołanej do życia na podstawie art. 36 pkt. 6, jeśli przedmiotem obrad komisji specjalnej będzie wynagrodzenie przedsiębiorstw przemysłowych, których zdolności wytwórczej użyto w myśl art. 36;
b) jeden delegat Ministerstwa Komunikacji i jeden delegat przedsiębiorstw i stowarzyszeń lotniczych, jeśli przedmiotem obrad komisji specjalnej będzie wynagrodzenie za pobrane świadczenia przedsiębiorstw żeglugi powietrznej;
c) jeden delegat Ministerstwa Rolnictwa i jeden delegat właściwej izby rolniczej, jeśli przedmiotem orzeczenia komisji specjalnej będzie wynagrodzenie gospodarstw wiejskich, wziętych w przymusowy zarząd lub przymusową dzierżawę;
d) jeden delegat Ministerstwa Robót Publicznych i jeden delegat związku odpowiednich przedsiębiorstw, jeśli przedmiotem orzeczenia komisji specjalnej będzie wynagrodzenie wziętych w użytkowanie, przymusowy zarząd lub przymusową dzierżawę przedsiębiorstw żeglugi śródlądowej, zakładów elektrycznych lub przedsiębiorstw samochodowych przewozu osób i towarów.

Wybór delegata przedsiębiorstw i stowarzyszeń lotniczych (pkt. b) niniejszego paragrafu) zarządza Minister Komunikacji natychmiast po powołaniu do życia specjalnej komisji świadczeń wojennych. W tym celu zażąda Minister Komunikacji, by wszystkie przedsiębiorstwa i stowarzyszenia lotnicze wysłały po jednym przedstawicielu w dniu i na miejsce oznaczone przez Ministra Komunikacji. Przedstawiciele ci dokonają w obecności przedstawiciela Ministerstwa Komunikacji wyboru jednego delegata zwykłą większością głosów. Do ważności wyboru wymagana jest obecność przedstawicieli co najmniej połowy liczby przedsiębiorstw i stowarzyszeń lotniczych. O ileby wybór delegata, mimo zarządzenia wyboru przez Ministra Komunikacji nie nastąpił, powołuje Minister Komunikacji delegata z pośród przedstawicieli wedle swego uznania.

§ 126. Przewodniczącym specjalnej komisji świadczeń wojennych jest delegat tego ministra, który zarządził utworzenie komisji.

§ 127. Do specjalnych komisyj świadczeń wojennych stosuje się odpowiednio postanowienia § 123.

Do art. 98.

§ 128. Przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 sierpnia 1927 r. o rzeczowych świadczeniach wojennych nie wykluczają stosowania przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 854), które weszły w miejsce ustawy z dnia 25 lutego 1922 roku o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych i wozów na rzecz Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 166).

§ 129. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą ogłoszone w Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 83, poz. 621 rozporzą-

dzenie Ministów: Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa, Komunikacji i Robót Publicznych z dnia 23 listopada 1929 r. w sprawie wykonania art. 12, 13, 32 i 48 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 sierpnia 1927 r. o rzeczowych świadczeniach wojennych.

Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *St. Car.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński.*

Minister Komunikacji:
(—) *Kühn.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Matakiewicz.*

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Minister Wyznań Riligijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *Sł. Czerwiński.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Boerner.*

Załącznik Nr. 1
do poz. 707

(wózr do § 41)

MINISTERSTWO
SPRAW WOJSKOWYCH
——o——

L. dz. . . . . .

Warszawa, dnia . . . . .

LEGITYMACJA Nr. . . .

Pan . . . . wyznaczony został przez Pana Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z . . . . na podstawie art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 26 sierpnia 1927 r. o rzeczowych świadczeniach wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 687 na delegata Ministerstwa Spraw Wojskowych i jako taki upoważniony jest do wstępu do wszystkich pomieszczeń i urządzeń przedsiębiorstw przemysłowych, wymienionych w art. 31 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej oraz do zbierania danych zgodnie z postanowieniami art. 12 i 13 tegoż rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej i wydanych przepisów wykonawczych.

W imieniu Ministra Spraw Wojskowych:

UWAGA: W legitymacji należy zamieścić petitem w pełnem brzmieniu postanowienia art. 12 i 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 sierpnia 1927 r. o rzeczowych świadczeniach wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 687) oraz §§ 39, 40, 44, 45, 46 i 60 rozp. wyk. do powyższego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Załącznik Nr. 2
do poz. 707
(wzór do § 49)

. . . .
(nazwa władzy wystawiającej legitymację)

. . . .
(miejscowość względnie miejsce postoju i data)

L. dz. . . . . .

LEGITYMACJA Nr. . . . .

Pan . . . . jest upoważniony na podstawie rozkazu Ministra Spraw Wojskowych — Naczelnego Wodza z dnia . . . . . L. dz. . . . do zgłaszania zapotrzebowań rzeczowych świadczeń wojennych (Zasada: art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 sierpnia 1927 r. o rzeczowych świadczeniach wojennych, Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 687).

L. S.
(pieczęć okrągła)

. . . .
(podpis)

UWAGA: W legitymacji należy zamieścić petitem w pełnem brzmieniu postanowienia art. 15 i 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 26 sierpnia 1927 r. o rzeczowych świadczeniach wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 687).

(Dz. U. R. P. z dnia 22 grudnia 1930 r. Nr. 90, poz. 707).

3.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU W POROZUMIENIU Z MINISTREM SKARBU

z dnia 24 października 1930 r.

o świadectwach złotniczych.

Na podstawie art. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o upoważnieniu Ministra Przemysłu i Handlu do wydawania zarządzeń w zakresie nadzoru nad przemysłem złotniczym i handlem wyrobami złotniczemi oraz organizacji urzędów probierczych na obszarach b. zaborów austrjackiego i rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 470) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerm Skarbu z dnia9 sierpnia 1920 r. w sprawie zmian do ustaw probierczych, obowiązujących na terenie b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 566) art. 7 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 7 — 1) złotnicy, 2) handlujący wyrobami złotniczemi, 3) wytapiacze złota i srebra (rafinerzy), 4) handlujący złotem i srebrem w stanie

materjału surowego i półsurowego, jak zlewki, sztaby, złom, i t. p., 5) zegarmistrze, 6) antykwarjusze, handlujący staremi złotemi i srebrnemi wyrobami, 7) lombardy, sale licytacyjne i sklepy komisowe, 8) sklepy galanteryjne, dewocyjne i t. p., handlujące jakimkolwiek artykułem złotniczym, i wogóle wszystkie osoby, oraz firmy, wytwarzające przedmioty złote i srebrne lub handlujące temiż przedmiotami, obowiązane są złożyć przed rozpoczęciem we właściwym urzędzie probierczym i uzyskać świadectwo złotnicze.

Zamknięcie przedsiębiorstwa jak również wszelkie późniejsze zmiany danych, wymaganych w deklaracji, wyżej wymienieni winni zgłaszać we właściwym urzędzie probierczym w terminie do dni 15".

§ 2. Za świadectwa złotnicze pobiera się opłaty w następującej wysokości: za świadectwa wydane przy zarejestrowaniu przedsiębiorstwa oraz przy zmianie właściciela — 10 zł., za świadectwa wydawane przy zmianie siedziby przedsiębiorstwa — 1 zł.

§ 3. Art. 20 lit. a) powołanego rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 9 sierpnia 1920 r. nadaje się brzmienie następujące:

„a) nieprawidłowego wskazania w deklaracji składu pracowników przedsiębiorstwa lub innych, wymaganych w deklaracji danych, jako też niepodania w terminie przepisanym wszelkich późniejszych zmian".

§ 4. Przedsiębiorstwa, wytwarzające przedmioty złote i srebrne lub zajmujące się handlem temiż przedmiotami, jeżeli ważność ich świadectw złotniczych upływa z dniem 31 grudnia 1930 r., obowiązane są złożyć do dnia 1 kwietnia 1931 r. wymaganą deklarację we właściwym urzędzie probierczym, w którym otrzymają za opłatą 1 złotego świadectwa złotnicze, wymienione w § 2.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1931 r. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 22 grudnia 1926 r. o opłatach za świadectwa złotnicze (Dz. U. R. P. Nr. 128, poz. 770).

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 22 grudnia 1930 r. Nr. 90, poz. 708).

Organizacja władz.

4.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 października 1930 r.

o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 1 lutego 1930 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych oraz komisyj szacunkowych do spraw podatku dochodowego i przemysłowego w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Brześciu n/B.

Na podstawie art. 6 punkt b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18) w brzmieniu art. 4 ustawy z dnia 12 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 89) prostuje się następujący błąd w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 1 lutego 1930 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych oraz komisyj szacunkowych do spraw podatku dochodowego i przemysłowego w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Brześciu n/B. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 118):

w § 3 zamiast słów: „w składzie 6 członków i tyluż zastępców", należy umieścić słowa: „w składzie 8 członków i tyluż zastępców".

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 29 grudnia 1930 r. Nr. 92, poz. 723).

Podatki bezpośrednie.

5.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 grudnia 1930 r.

L. D. V. 6774/2/30

w sprawie upoważnienia Izb Skarbowych do umażania podatku majątkowego w wypadkach stwierdzonej nieściągalności.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Podatków i Opłat Skarbowych.

I. Wykonaniu art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. o zmanie art. 57 oraz uzupełnieniu art. 67 ustawy o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 660) zarządza się, co następuje:

1) upoważnia się Izby Skarbowe do umarzania podatku majątkowego w wypadkach stwierdzonej nieściągalności do kwoty 1.000 zł.,

2) umorzenia ponad kwotę 1.000 zł. zastrzega się decyzji Ministerstwa Skarbu.

Umorzena przeprowadza się z urzędu, bądź też na wnosek płatnika.

Za nieściągalne uważa się pozycje podatku majątkowego:

a) jeżeli przeprowadzona egzekucja pozostała bez skutku ponieważ płatnik nie posiada żadnego majątku an też przychodów, z których możnaby ściągać podatek,

b) jeżeli wdrożona egzekucja została zaniechana, ponieważ koszta egzekucyjne przewyższają kwotę, jaka może być osiągnięta w drodze egzekucji.

Wnioski o umorzenie podatku majątkowego winny być należycie umotywowane.

II. Celem zlikwidowania nieściągalnych należności w podatku majątkowym jeszcze w bieżącym roku budżetowym, Urzędy Skarbowe Podatków i Opłat Skarbowych sporządzą w terminie do dnia 1 lutego 1921 r. wykaz płatników podatku majątkowego, dla których podatek należy umorzyć na wyszczególnionych wyżej zasadach oraz przedłożą ten wykaz Izbom Skarbowym do decyzji, ze szczegółowem umotywowaniem zasadności odpisu każdej nieściągalnej pozycji.

Izby Skarbowe, po otrzymaniu wniosków z Urzędów Skarbowych, rozpatrzą dokładnie każdą pozycję oraz zadecydują o umorzeniu tych pozycyj, których wysokość nie przekracza kwoty 1.000 zł.

Co do pozycyj, przekraczających kwotę 1.000 zł., Izby Skarbowe ze swej strony sporządzą odpowiednie wykazy oraz przedłożą je wraz z umotywowanemi wnioskami do decyzji Ministerstwa Skarbu najdalej w terminie do dnia 1 marca 1931 r.

W analogiczny sposób należy postępować z nieściągalnemi pozycjami podatku majątkowego w Oddziałach Bilansowych.

W przyszłości indywidualne sprawy umorzeń podatku majątkowego, z tytułu nieściągalności, należy załatwiać w myśl zasad wyłuszczonych w niniejszym okólniku.

Za Kierownika Ministerstwa Skarbu:
(—) *Grodyński.*
Podsekretarz Stanu.

Opłaty stemplowe.

6.

USTAWA

z dnia 22 marca 1929 r.

o zmianie nazwisk hańbiących, ośmieszających lub nielicujących z godnością człowieka (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 12 z r. 1930).

Art. 1. Obywatel polski, posiadający nazwisko hańbiące, ośmieszające lub nielicujące z godnością człowieka, ma prawo zmienić to nazwisko według przepisów niniejszej ustawy.

Art. 2. Zezwolenie na zmianę nazwiska udziela wojewódzka władza administracji ogólnej. O udzielonem zezwoleniu należy zawiadomić właściwy urząd stanu cywilnego celem dokonania wpisu w odpowiednich aktach stanu cywilnego.

— — — — — — — — — —

Art. 4. Podanie o zmianę nazwiska oraz akt zezwolenia na zmianę nazwiska w myśl niniejszej ustawy osób, których stan niezamożności jest niewątpliwie znany wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, wolne są od opłat stemplowych.

Art. 5. Ogłoszenia o zamierzonej zmianie nazwiska oraz o udzielonem zezwoleniu na zmianę nazwiska winny być umieszczone w „Monitorze Polskim". Koszt powyższych ogłoszeń, o ile dotyczą osób, których stan niezamożności jest niewątpliwie znany wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, pokrywa Skarb Państwa.

— — — — — — — — — —

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej w ciągu lat dziesięciu.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYyH

z dnia 15 listopada 1930 r.

o zmianie nazwisk hańbiących, ośmieszających lub nielicujących z godnością człowieka (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 702).

— — — — — — — — — —

§ 3. Podanie o zezwolenie na zmianę nazwiska podlega w myśl art. 140 i 145 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98. poz. 570) opłacie w wysokości 3 zł. oraz po 50 gr. od każdego załącznika. Jest wolne od opłaty stemplowej podanie osoby, której stan niezamożności jest niewątpliwie znany wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, mającej podanie załatwić, jeżeli uiszczenie opłaty nie jest możliwe bez dotkliwego uszczerbku majątkowego (art. 142 pkt. 17 powołanej ustawy o opłatach stemplowych).

Akt zezwolenia na zmianę nazwiska podlega opłacie w wysokości 200 zł., przewidzianej w art. 156 pkt. 2 ustawy o połatach stemplowych.

Władza zewalająca na zmianę nazwiska może zwolnić petenta od tej opłaty całkowicie lub częściowo ze względu na stan majątkowy lub ze względów natury publicznej (art. 156 ustawy o opłatach stemplowych).

Te same warunki. które decydowały o zwolnieniu od opłat stemplowych podania i aktu zezwalającego na zmianę nazwiska, są dostateczne i dla zwolnienia od obowiązku opłacania kosztów ogłoszeń w Monitorze Polskim o zamierzonej i dokonanej zmianie nazwiska.

Umieszczanie ogłoszeń w Monitorze Polskim zarządza wojewódzka władza administracji ogólnej, o ile możności zbiorowo raz na kwartał.

---

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej do dnia 23 stycznia 1940 r.

7.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 grudnia 1930 r.

w sprawie opłaty stemplowej od obrotu papierów wartościowych.

Na podstawie art. 79 ustępu ostatniego ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) zarządzam co następuje:

§ 1. Stawka 0,2%, przewidziana w art. 79 (ustępie pierwszym pod literą „a") ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), zostaje obniżona na 0,1%.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 1 stycznia 1931 r. i będzie obowiązywało do dna 31 grudnia 1931 r. włącznie.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1930 r. Nr. 94, poz. 734).

Przepisy celne.

8.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 15 listopada 1930 r.

w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

Na podstawie art. 7 punkt i) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Pozycja 68 p. 6 oraz pozycja 112 p. 25b) taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 540) otrzymują brzmienie podane niżej, przyczem stawki celne rozumieją się w nowej jednostce pieniężnej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 26, poz. 241):

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
68 p. 6.	emalja w kawałkach (szmelc) lub w proszku, glazura; mozajka i sztuczne składowe części mozajki:	
	a) glazura	50.—
	b) inne	32.50
112 p. 25 b).	Woda utleniona oraz związki chemiczne nieorganiczne osobno niewymienione:	
	I. woda utleniona	210.—
	II. inne	104.—

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 10-go dnia po ogłoszeniu.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 22 grudnia 1930 r. Nr. 90, poz. 706).

9.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 23 grudnia 1930 r.

o ulgach celnych na szproty i kilki.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie w opakowaniach hermetycznych: szprot wędzonych, marynowanych w oliwie oraz kilek w sosie (poz. taryfy celnej 37 p. 2a) — Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 54, poz. 540) może być za każdorazowem pozwoleniem Ministerstwa Skarbu stosowane cło ulgowe, wynoszące 15% cła normalnego (autonomicznego).

O ile chodzi o towary, które będą podlegały postanowieniom rozporządzenia z dnia 25 stycznia 1928 r. w sprawie ceł maksymalnych (Dz. U. R. P. rN. 9, poz. 66), cło ulgowe, za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu, będzie wynosiło 15% cła maksymalnego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1931 r. i obowiązuje aż do odwołania.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *A. Prystor.*
Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1930 r. Nr. 94, poz. 735).

10.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 24 grudnia 1930 r.

o częściowej zmianie i przedłużeniu mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 20 września 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie masła.

Na podstawie art. 7 punkt d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 20 września 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie masła (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 539) wprowadza się następującą zmianę:

Ostatni wiersz § 1 otrzymuje brzmienie: „za 100 kg naturalnego masła krowiego zł 6.—".

§ 2. Moc obowiązującą rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 20 września 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie masła (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 539) w brzmieniu nadanem mu rozporządzeniem niniejszem oraz zmienionego rozporządzeniami tychże Ministrów z dnia 23 października 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 564), z dnia 20 maja 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 364) i z dnia 28 sierpnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 496) przedłuża się aż do odwołania, z tem, że rozporządzenie obniżające wysokość normy zwrotu cła lub też uchylające całkowicie zwrot cła przy wywozie masła winno być ogłoszone przynajmniej na dwa miesiące przed terminem wejścia jego w życie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1931 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *A. Prystor.*
Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1930 r. Nr. 94, poz. 736).

11.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 30 grudnia 1930 r.

o ulgach celnych.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Poniżej wyszczególnione towary opłacają cło ulgowe, którego wysokość w stosunku do cła normalnego (autonomicznego), wynosi odpowiedni procent uwidoczniony w poniższej tabeli:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło ulgowe w % cła normalnego (autonomicznego)
z 11 p. 1	Orzechy ziemne łuszczone, sprowadzane przez olejarnie do przerobu fabrycznego — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	bez cła
z 62 p. 5a)	Nasiona słonecznikowe (ziarnka słonecznikowe) sprowadzane przez olejarnie do przerobu fabrycznego — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	bez cła

§ 2. Za towary, które na podstawie niniejszego rozporządzenia mogłyby korzystać z ulg celnych, lecz które zostaną oclone w czasie od 1 stycznia 1931 r do dnia 15 stycznia 1931 r. włącznie bez zastosowania ulg celnych, może być zwrócona różnica należności między cłem normalnem a ulgowem, o ile tożsamość towaru zostanie stwierdzona przy ocleniu i o ile ulga celna na podstawie niniejszego rozporządzenia zostanie przyznana.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1-go stycznia 1931 r. obowiązuje do dnia 15 stycznia 1931 r. włącznie.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *A. Prystor.*
Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1930 r. Nr. 94, poz. 738).

12.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 30 grudnia 1930 r.

o ulgach celnych.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie:

a) maszyn i aparatów niewyrabianych w kraju, o ile stanowią część składową nowoinstalowa-

nych kompletnych urządzeń oddziałów zakładów przemysłowych lub mają służyć do obniżenia kosztów, względnie zwiększenia produkcji przemysłowej lub rolnej, może być stosowane cło ulgowe, wynoszące 35% cła normalnego (autonomicznego).

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu orzeka, czy ulga celna będzie zastosowana;

b) poniżej wyszczególnione towary opłacają cło ulgowe, którego wysokość w stosunku do cła normalnego (autonomicznego), wynosi odpowiedni procent uwidoczniony w poniższej tabeli:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło ulgowe w % cła normalnego (autonomicznego)
z 67 p. 2	Kamienie półszlachetne, prawdziwe i sztuczne, sprowadzane w stanie surowym do obróbki (szlifowania) — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu .	10
z 71 p. 2	Grafit zmielony również zespolony w grudki lub w płatki do celów odlewniczych i wyrobu tygli grafitowych — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	35
z 71 p. 5b) i c)	Elektrody z węgla, niewyrabiane w kraju, do wyrobu ługu, karbidu, azotniaku, żelazokrzemu (ferrosilicium) i innych stopów żelaza oraz stali szlachetnych — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu . .	10
z 77 p. 2a) i p. 6b)	Pałeczki ze szkła białego; pałeczki zabarwione w masie — wszystko do wyrobu wełny szklanej — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu . . .	20
z 77 p. 2b)	Rurki szklane maszynowo ciągnione dęte do wyrobu ampułek i t. p. opakowań oraz rury szklane o średnicy 40 mm do 90 mm i rurki o średnicy 6 mm do 8 mm o grubości ścianki 0,5 mm do 1 mm do wyrobu termosów — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu . . .	20
z 85 p. 4	Olej smarowy używany przy wytłaczaniu z porcelany artykułów elektrotechnicznych — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	bez cła
z 102 p. 1	Dwutlenek baru	20
103 p. 4	Saletra potasowa do wyrobu prochów czarnych i saletry wybuchowej — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu .	20
z 108 p. 4a)	Kwas azotowy, skoncentrowany (powyżej 40°Be), nitrcza (mieszanina kwasu azotowego z siarkowym)	75
z 112 p. 25b)	Nadmanganian potasowy do celów przemysłowych—za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
z 112 p. 25c)	Organiczne przetwory chemiczne osobno niewymienione, używane jako odczynniki chemiczne przy płókaniu rud cynkowych — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu . . .	10
z 117 p. 7b)	Olej drzewny	10
z 119 p. 4	Benzaldehyd do wyrobu barwników syntetycznych—za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	15
z 140 p. 8 i Uwaga 1:	Bednarka i blacha na zimno walcowane o grubości 0,15 mm do 0,17 mm do wyrobu kółek do obuwia — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	30
z 148 p. 2a)	Przybory i wyroby z metali szlachetnych wymienionych w poz. taryfy celnej 148 p. 1a) do celów naukowych i technicznych — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu . . .	bez cła
z 148 p. 5	Drut srebrny specjalny t. zw. topikowy do wyrobu bezpieczników — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu . . .	20
z 150 p. 4a) i b)	Walce utwardzane o średnicy 850 mm i wyżej dla hut — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
z 152 p. 1	T. zw. „walczaki" t. j. zbiorniki pary i wody wykute z jednego bloku, również spawane z jednym szwem podłużnym o średnicy 1200 mm i długości 6200 mm i wyżej, do kotłów wodnorurkowych — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu .	25
z 152 p. 6a) i b)	Dna wygięte żelazne, stalowe dla t. zw. kotłów krakowych o średnicy 2700 mm i wyżej o grubości ścianki 32 mm i wyżej — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu . . .	20
z 153 p. 1a) I	Formy stalowe „wlewnice" obrobione do wyrobu rur żeliwnych, lanych systemem odśrodkowym — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu . . .	20
z 155 p. 1 lit. odpowiednia oraz lit. a)	Drut stalowy hartowany do wyrobu szczotek — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu .	30
z 156 p. 1 153 p. 1)	Wyroby pod postacią drutu korytkowego o szerokości poniżej 6,5 mm, względnie wy-	

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło ulgowe w % cła normalnego (autonomicznego)
	roby pod postacią korytkowej taśmy stalowej o szerokości powyżej 6,5 mm do wyrobu mechanizmów parasolowych — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
z 166	Płatki aluminiowe do wyrobu materjałów wybuchowych — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
z 175 p. 1a) i b)	Statki morskie z własnym popędem mechanicznym, z wyjątkiem osobno wymienionych	10
p. 2a) i b)	Statki morskie pomocnicze .	10
p. 3	Łodzie z własnym popędem mechanicznym:	
	a) rybackie (kutry) . .	10
	b) wszelkie inne, o ile nie są luksusowe . . .	10
p. 4	Statki morskie bez własnego popędu mechanicznego, doki, pontony morskie:	
	a) I, II żelazne lub stalowe	10
p. 7	Pogłębiarki rzeczne — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
p. 8a)	Łodzie sportowe, o ile są zaopatrzone w stały kil oraz łodzie sportowe wyścigowe fornierowe — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu . . .	50
Uwaga 2:	Dźwigi, elewatory i t. p. pływające, osobno niewymienione urządzenia, nie mające charakteru statków, clą się podług tonnażu brutto pływaka z dodatkiem 50% za urządzenia, obliczonego od stawki normalnej (autonomicznej).	
z 177 p. 3	Fibra wulkanizowana . . .	30
z 177 p. 6b) II i III i p. 11a) i b) p. 20	Papier wymieniony w poz. 177 p. 6b) II i III i p. 11a) i b) oraz papier podklejony tkaninami z p. 20 do wyrobu papieru światłoczułego—za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu .	20
z 184 p. 5a)	Przedza z włókien rami w kłębkach lub na szpulkach surowa nienitkowana do przerobu fabrycznego — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
z 184 p. 5b)	Przędza z włókien rami w motkach surowa nitkowana, do przerobu fabrycznego — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
z 187 p. 2	Tkanina bawełniana surowa, zawierająca w 1 kg wagi do 15 m kw włącznie do wyrobu opon samochodowych—za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
z 187 p. 2	Tkanina bawełniana surowa o wiązaniu satynowem, zawierająca w 1 kg wagi do 15 m kw włącznie, do wyrobu welwetów ciętych — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu .	30

O ile chodzi o towary, które będą podlegały postanowieniom rozporządzenia z dnia 25 stycznia 1928 r. w sprawie ceł maksymalnych (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 66), cło ulgowe, za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu, będzie wynosiło uwidoczniony w powyższej tabeli odpowiedni procent cła maksymalnego.

§ 2. Przedłuża się do dnia 30 czerwca 1931 r. ważność pozwoleń Ministerstwa Skarbu, wydanych na podstawie rozporządzeń: z dnia 24 czerwca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86. poz. 676), z wyjątkiem pozwoleń Ministerstwa Skarbu, wydanych na nasiona słonecznikowe (ziarnka słonecznikowe) i orzechy ziemne łuszczone, których ważność przedłuża się do dnia 15 stycznia 1931 r.

§ 3. Za towary, które na podstawie niniejszego rozporządzenia mogłyby korzystać z ulg celnych, lecz które zostana oclone w czasie od 1 stycznia 1931 r. do dnia 30 czerwca 1931 r. włącznie bez zastosowania ulg celnych, może być zwrócona różnica należności między cłem normalnem a ulgowem, o ile:

a) zostanie ustalona przez urząd celny tożsamość towaru przed wydaniem jego do wolnego obrotu, przyczem ustalenie tożsamości winno się odbyć przez stwierdzenie, że sprowadzone maszyny i aparaty są identyczne z przedstawionemi na poświadczonych rysunkach lub fotografjach, albo, jeżeli chodzi o inne towary, przez wydzielenie w sposób przepisany prób,

b) podanie o zastosowanie ulgi celnej będzie złożone w przeciągu dni 30 od chwili ostatecznego ustalenia wyniku rewizji danego towaru i ulga celna zostanie przyznana na podstawie danego rozporządzenia.

Jeżeli strona wystąpi o ulgę celną przed sprowadzeniem towaru, lecz ocli go za cłem normalnem zanim zostanie wydane pozwolenie na ulgową odprawę celną, to w takich wypadkach zwrot różnicy cła może nastąpić na skutek nowego podania strony, złożonego w przeciągu 30 dni od chwili przyznania ulgi celnej wraz z deklaracją celną (kwitem celnym) oraz dowodami, stwierdzającemi zgodnie z niniejszem rozporządzeniem tożsamość towaru.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1931 r. i obowiązuje do dnia 30 czerwca 1931 r. włącznie.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *A. Prystor.*
Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1930 r. Nr. 94, poz. 739).

13.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 11 grudnia 1930 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 6 lutego 1930 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie wytworów hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobów metalowych.

Na podstawie art. 7 punkt d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. W paragrafie 1 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 6 lutego 1930 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie wytworów hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobów metalowych (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 62) wprowadza się następujące zmiany:

1) skreśla się punkty: 10, 14, 19, 20, 28, 29, 30;

2) w punkcie 11-ym skreśla się wyraz „puszki", oraz dodaje po wyrazie „naczynia" wyrazy: „z wyjątkiem puszek — wszystko";

3) nadaje się punktowi 22 następujące brzmienie:

„22 parowozy . . . . . . zł 20.—"

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 30-go dnia po ogłoszeniu.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *A. Prystor.*
Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 7 stycznia 1931 r. Nr. 1, poz. 1).

14.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 11 grudnia 1930 r.

o uchyleniu rozporządzenia z dnia 6 sierpnia 1928 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie silników spalinowych.

Na podstawie art. 7 punkt d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 6 sierpnia 1928 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie silników spalinowych (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 682).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 30-go dnia po ogłoszeniu.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *A. Prystor.*
Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 7 stycznia 1931 r. Nr. 1, poz. 2).

15.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 11 grudnia 1930 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 4 stycznia 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie ceraty.

Na podstawie art. 7 punkt d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 1 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 4 stycznia 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie ceraty (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 82) zmieniony rozporządzeniem z dnia 14 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 278) otrzymuje brzmienie następujące:

„Przy wywozie zagranicę ceraty wytworzonej w kraju, zezwala się na zwrot cła, uiszczonego za sprowadzane z zagranicy, zużyte do wyrobu tego towaru surowce i półfabrykaty, podług następujących norm:

za 100 kg ceraty (chodników ceratowych) na tkaninie jutowej . zł 30.—
za 100 kg ceraty na tkaninie innej . . „ 70.—"

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 30-go dnia po ogłoszeniu.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *A. Prystor.*
Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 7 stycznia 1931 r. Nr. 1, poz. 3).

16.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 11 grudnia 1930 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 4 kwietnia 1928 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie przędzy barwionej.

Na podstawie art. 7 punkt d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 1 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 4 kwietnia 1928 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie przędzy barwionej (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 469) zmieniony rozporządzeniem z dnia 6 sierpnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 679) otrzymuje następujące brzmienie:

„Przy wywozie zagranicę przędzy wytworzonej w kraju zezwala się na zwrot cła, uiszczonego za sprowadzone z zagranicy, zużyte do wyrobu przędzy barwniki i chemikalja podług następujących norm:

za 100 kg przędzy wełnianej barwionej .	zł 78,50
za 100 kg przędzy wełnianej z domieszką przędzy bawełnianej, barwionej	„ 69,—
za 100 kg przędzy bawełnianej barwionej	„ 34,—
za 100 kg przędzy wigonjowej barwionej	„ 30,—
za 100 kg przędzy wigonjowej z domieszką wełny (nie wyżej 50%) barwionej	„ 45,—

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 30-go dnia po ogłoszeniu.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *A. Prystor.*
Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 7 stycznia 1931 r. Nr. 1, poz. 4).

17.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 11 grudnia 1930 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1929 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie cjanków, żelazocjanków, błękitów oraz ługu potasowego.

Na podstawie art. 7 punkt d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 31 grudnia 1929 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie cjanków, żelazocjanków, błękitów oraz ługu potasowego (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 5, poz. 44) wprowadza się następujące zmiany:

1) w tytule rozporządzenia skreśla się wyrazy: „cjanków, żelazocjanków, błękitów oraz";

2) paragraf 1 tego rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„Przy wywozie zagranicę ługu potasowego, wytworzonego w kraju, zezwala się na zwrot cła, uiszczonego za sprowadzane z zagranicy materjały zużyte do wyrobu tego towaru, podług następujących norm: za 100 kg ługu potasowego zł 4.—".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 30-go dnia po ogłoszeniu.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *A. Prystor.*
Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 7 stycznia 1931 r. Nr. 1, poz. 5).

Monopol Spirytusowy.

18.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 grudnia 1930 r.

w sprawie ustalenia przeciętnej zawartości skrobi w ziemniakach na kampanję 1930/1931 r.

Na podstawie art. 96 w związku z art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289) postanawiam co następuje:

§ 1. Przeciętną zawartość skrobi w ziemniakach służącą do obliczania podstawowej ceny mo-

nopolowej nabycia surowego spirytusu rolniczego, ustala się na kampanję 1930/31 na 17,2%.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1930 r. Nr. 94, poz. 733).

19.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1930 r.

L. D. VI. 4148/2/30

w sprawie akcyzowych opłat patentowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego Wydział Skarbowy w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu poleca niniejszym traktować, przy pobieraniu akcyzowych opłat patentowych od zakładów detalicznej sprzedpaży napojów alkoholowych za pierwsze półrocze 1931 roku, w drodze wyjątku do postanowień § 82 rozporządzenia Ministra Skarbu z 12. XI. 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 621), narówni z karczmami takie zakłady gospodnio - szynkarskie, które nie są ani restauracjami, ani też karczmami, a których obroty nie przekraczają 20.000 zł. rocznie.

Zarazem wyjaśnia się, że, wobec zniesienia przepisami zawartemi w §§ 18 i 83 powołanego rozporządzenia z 12. XI. 1930 r. systemu wydawania płatnikom patentów akcyzowych, uchylone zostały odpowiednie wcześniejsze postanowienia §§ 331, 359, 387 i 392 rozporządzenia Ministra Skarbu z 7. II. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 556), dotyczące wydawania, bądź też odbierania, tych patentów.

Za Kierownika Ministerstwa Skarbu:
(—) *Starzyński.*
Podsekretarz Stanu.

Sprawy koncesyjne.

20.

OBWIESZCZENIE.

Zarządzeniem Grodzkiej Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 1 grudnia 1930 r. L. W. IV. 9050/30 zostało udzielone Bronisławie Karpusowej, zam. w Warszawie przy ul. Ząbkowskiej 27, uprawnienie do zawodowego wykonywania przewozu spirytusu i wyrobów wódczanych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Juljan Kulski.*

Pożyczki Państwowe.

21.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA REFORM ROLNYCH

z dnia 17 grudnia 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Rolnictwa w sprawie kursu obligacyj 5% Państwowej Renty Ziemskiej, opiewającej na złote w złocie, na rok 1931.

Na podstawie cz. 1 art. 31 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 roku o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) zarządza się co następuje:

§ 1. Kurs obligacyj 5% Państwowej Renty Ziemskiej, wypłacanych z tytułu wynagrodzenia za nieruchomości ziemskie na zasadzie części pierwszej art. 31 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 roku (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) ustala się na rok 1931 w wysokości 76% ich imiennej wartości.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1931 roku.

Minister Reform Rolnych:
(—) *L. Kozłowski.*
Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1930 r. Nr. 94, poz 729).

22.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 grudnia 1930 r.

w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Sprawiedliwości oraz Komunikacji w sprawie przedłużenia terminu wymiany obligacyj kolei Karola Ludwika, Albrechta, tudzież obligacyj kolei węgiersko-galicyjskiej i kolei północnej cesarza Ferdynanda na obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej.

Na podstawie § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa Austrjackiego i Węgierskiego tudzież funduszu krajowego galicyjskiego, które ciążą na Skarbie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz.1028) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin wymiany obligacyj kolei Karola Ludwika i Albrechta tudzież zaświadczeń (affidavit'ów) wystawianych przez urzędy czeskosłowac-

kie wzamian za wycofane z obiegu obligacje kolei węgiersko-galicyjskiej i obligacje kolei północnej cesarza Ferdynanda, przedłużony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 19 grudnia 1929 r. w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Sprawiedliwości oraz Komunikacji (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 677) do dnia 31 grudnia 1930 r. — przedłuża się do dnia 31 grudnia 1931 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*
Minister Sprawiedliwości:
(—) *Michałowski.*
Minister Komunikacji:
(—) *Kühn.*

(Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1930 r. Nr. 94, poz. 737).

23.

Wypuszczenie III serji Premjowej Pożyczki Dolarowej.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że na podstawie ustawy z dnia 1 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 66) i rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 348) wypuszczona będzie z dniem 1 lutego 1931 r. serja III Premjowej Pożyczki Dolarowej na sumę nominalną 7½ miljona dolarów St. Zjedn. Am. Półn. w obligacjach na okaziciela po 5 dolarów wartości imiennej każda obligacja. Od kapitału pożyczki wypłacane będą półrocznie zdołu odsetki w wysokości 4% rocznie i, prócz tego co dwa miesiące będą rozlosowane pomiędzy posiadaczy obligacyj wygrane (premje) na łączną w ciągu roku kwotę 300.000 dolarów, podzieloną na 195 wygranych po 40.000, 12.000, 8.000 3.000, 1.000, 500 i 100 dolarów, przyczem wszystkie obligacje stale uczestniczą w losowaniach wygranych. Pierwsze losowanie wygranych obędzie się w dniu 1 marca 1931 r. Pożyczka podlega jednorazowej spłacie w dniu 1 lutego 1941 r. Spłata kapitału oraz wypłata odsetek i premji nastąpi, stosownie do życzenia posiadaczy obligacyj, albo w dolarach, albo w złotych według stosunku: 1 dolar równa się 8,914 zł. Obligacje pożyczki posiadają wszelkie przywileje, przysługujące dotychczas wypuszczonym przez Państwo Polskie tego rodzaju papiery. Cena emisyjna obligacyj tej pożyczki wynosi 6 dolarów za jedną obligację wartości imiennej 5 dolarów.

Zwraca się zarazem uwagę osób zainteresowanych, że 1 lutego 1931 r. przypada termin spłaty znajdujących się obecnie w obiegu obligacyj serji II 5% Premjowej Pożyczki Dolarowej, t. zw. „dolarówki", i że po tym dniu Skarb Państwa już nie będzie płacił od wymienionej pożyczki procentu i nie będzie dla niej losował wygranych, a tylko będzie obowiązany zapłacić oznaczoną na obligacjach tej pożyczki ich wartość imienną, t. j. 5 dolarów lub równowartość w złotych, czyli 44 złote z groszami.

Posiadacze teraźniejszych dolarówek mają jednakże prawo wymienić je w terminie od dnia 3 stycznia do dnia 30 kwietnia 1931 r. bez żadej dopłaty na obligacje wyżej omówionej serji III Premjowej Pożyczki Dolarowej, a nadto mają prawo przy powyższej wymianie dokupić na każde dwie wymienione dolarówki jedną obligację nowej pożyczki za ulgową cenę 5 dolarów z doliczeniem do tej ceny tylko wartości bieżącego kuponu za czas od 1 lutego 1931 r. do dnia kupna. Pozatem, jeżeli wymiana będzie miała miejsce przed dniem 1 lutego 1931, to płatny w tym dniu ostatni kupon od przedstawionych do wymiany dolarówek będzie wypłacony w całości przedterminowo równocześnie z uskutecznieniem wymiany. Po dniu 30 kwietnia 1931 r. wszystkie pozostałe obligacje serji III Premjowej Pożyczki Dolarowej, nie pobrane w wyznaczonym terminie przez posiadaczy dolarówek na zasadzie przyznanego im prawa wymiany i uprzywilejowanego kupna, będą sprzedane po cenie emisyjnej, t. j. po 6 dolarów z doliczeniem do tej ceny wartości bieżącego kupna. Należność za nabyte obligacje serji III Premjowej Pożyczki Dolarowej może być wpłacona albo w dolarach, albo w złotych według tegoż stosunku, w jakim zagwarantowana została spłata kapitału pożyczki, t. j. w stosunku: 1 dolar równa się 8,914 zł. Poza ceną sprzedażną obligacyj, będzie od nabywców pobierana nadto opłata manipulacyjna w kwocie 25 groszy od każdej nabywanej obligacji, jednakże wolni są od tej opłaty wszyscy ci nabywcy, którzy należność za nabyte obligacje będą wpłacali całkowicie w złotych.

Sprzedaż obligacyj serji III Premjowej Pożyczki Dolarowej i wymiana na nie dolarówek uskuteczniana będzie za pośrednictwem Banku Polskiego, Pocztowej Kasy Oszczędności i ich oddziałów, a w razie wpłacania przez nabywców należności za obligacje wyłącznie w złotych — również za pośrednictwem Centralnej Kasy Państwowej i wszystkich kas skarbowych.

24.

TABELA URZĘDOWA

zamortyzowanych w dniu 2 stycznia 1931 r. obligacyj 5% Państwowej Pożyczki Konwersyjnej z r. 1924,

na podstawie art. 2 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. Ust. Nr. 96, poz. 561).

XII rata.

(Patrz załącznik).

Wiadomości nieurzędowe.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Ku uwadze płatników podatków bezpośrednich.

Ministerstwo Skarbu przypomina płatnikom podatków bezpośrednich, że w styczniu b. r. płatne są następujące podatki:

1) **w ciągu stycznia** — 4 kwartalna rata zaległości podatku gruntowego, dochodowego i majątkowego od rolników, zalegających z temi podatkami w dniu 1 stycznia 1930 r., w łącznych kwotach ponad 100 zł., którzy jednak uiścili w terminie płatności 1-szą i 2-gą raty poatku gruntowego za rok 1930;

2) **w ciągu stycznia** — 2-ga połowa zaległości podatku gruntowego, dochodowego i majątkowego od rolników zalegających z temi podatkami w dniu 1-szym stycznia 1930 r. w łącznych kwotach do 100 zł.;

3) podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę w ciągu 7-miu dni po dokonaniu potrącenia.

Nadto płatne są zaległości odroczone i rozłożone na raty z terminem płatności w styczniu, tudzież podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze również z terminem płatności w tym miesiącu.

OBWIESZCZENIE

Rozporządzeniem z dnia 19 sierpnia 1930 r. L. D. VI. 2118/3, zezwoliło Ministerstwo Skarbu firmie: Galicyjskie Towarzystwo Naftowe „Galicja", Sp. Akc. we Lwowie, na urządzenie wolnego składu olejów mineralnych w Poznaniu, ul. Komandorja.

W powyższym wolnym składzie będzie mógł być przechowywany wyłącznie obciążony podatkiem olej mineralny o gęstości ponad 790° do 865° Ar przy + 15° C. (nafta), sprowadzony z rafinerji firmy „Galicja" w Drohobyczu.

Kontrolę skarbową nad tym składem wykonywa urząd skarbowy akcyz i monopolów w Poznaniu.

(—) *Juljan Kulski*,
Dyrektor Departamentu.